

મોક્ષાર્થિના પ્રત્યહં જ્ઞાનવૃદ્ધિઃ કાર્યા ।

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

ભાવનગર દાદાસાહેબ

શ્રી મહાવીર જિનમંદિરનું રમ્ય દ્રશ્ય

પુસ્તક ૬૮ પૃ.]

[અંક ૬ કો

ચૈત્ર

ઇ. સ. ૧૯૫૨

૨૫ મી માર્ચ

વીર સં. ૨૪૭૮

વિ. સં. ૨૦૦૮

પ્રગટકર્તા—

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા

ભાવનગર

પુસ્તક ૬૮ મું.

અંક ૬ હો

: ચૈત્ર :

વીર સં. ૨૪૭૮

વિ. સં. ૨૦૦૮

વીર મંગલ ગીત.

(કવિ—સાહિત્યચંદ્ર બાલચંદ હીરાચંદ, માલેગામ)

(સિદ્ધાચલ શિખરે દીવો ૨—એ દેશી.)

મમ હૃદયકમલમાં પોડી બા, હે વીર પ્રભુ ! તુજ હુલરાઈ;
લાડીલા શાંત તૂં ઊંઘી બા. હે વીર પ્રભુ ૧
સમકિત પારણિયું બાંધ્યું છે, હે વીર૦ શુભભાવ તળાઈ બિછાવી છે. હે વીર૦ ૨
શુભકમની દોરી બાંધી છે, હે વીર૦ તુજ શુભથી શુભી સાધી છે. હે વીર૦ ૩
તુજ રૂપ અનૂપ નિહાળું છું, હે વીર૦ ક્ષણક્ષણ હું વારી જાઉં છું. હે વીર૦ ૪
મત-નિયમ રમકડા બાંધું છું, હે વીર૦ આચાર તરંગ નચાઉં છું. હે વીર૦ ૫
સુમતિ ગોરી શુભ ગાવે છે, હે વીર૦ આસવ રોધી મન બાવે છે. હે વીર૦ ૬
ફૂડી મતિ દૂર નસાવે છે, હે વીર૦ ચંચલતા ચિત્ત મિટાવે છે. હે વીર૦ ૭
મન તાહરું ધ્યાન ધરાવે છે, હે વીર૦ પ્રભુ વીરકુંવર મન ભાવે છે. હે વીર૦ ૮
મન-મંદિરમાં પધરાવે છે, હે વીર૦ બાલેંદુ લાડ લડાવે છે. હે વીર૦ ૯

वीर-वन्दन

युगों के तप के फल साकार, अहिंसा के विश्रुत आगार,
प्रेम के पन्थ-प्रदर्शनकार, दया के जीवन धन रखवार।
घटा कर के जगती का भार, चेतना का देने उपहार,
क्षमा का करते हुवे प्रसार, कभी आये थे हो साकार ॥ १ ॥

प्राणियों की सुन मूक पुकारें, व्यथा का करने को संहार,
घृणा का करने को प्रतीकार, ऐक्य का करने को विस्तार।
अमयदा शक्ति-प्रदर्शनकार, कभी तुम प्रकटे नर-तनु-धार,
आदि-मध्यान्त-हीन-आकार, तुम्हारा कौन पांसंका पार ? ॥ २ ॥

दिव्य मानवता का चीत्कार, डूबता उतराता महधार,
प्रगति का घिरता था जब द्वार, बन रहा तम-मय जब संसार।
धर्म बनता था अत्याचार, रोक हत्तंत्री की झंकार,
लोक का करने का उद्धार, तभी प्रकटे सिद्धार्थ-कुमार ॥ ३ ॥

योग का कीलित अन्तर्द्वार, मुक्त था जिनका लख अवतार,
जिन्हें लखकर बलशाली मार, छिपा था सांगर मध्य अपार।
कलाओं का महान् उपकार, हुवा जिनका करके सत्कार,
नहीं उपमेय मध्य संसार, दीखता उनका है लाचार ? ॥ ४ ॥

विश्व की मानवता के प्यार, प्रकृति की ऋजुता के आधार,
गुणों के श्रोतों के आगार, कर्म-बन्धन के मोचनहार।
पूर्ण-जीवन के अन्तिमद्वार, साधनाओं के फल साधार,
भगवती करुणा के अवतार, हमारा वन्दन हो स्वीकार ॥ ५ ॥

राजमल भण्डारी-आगर.

સંસ્કૃતિનો અંત

લેખક:—શ્રી જીવરાજભાઈ ઓધવજી દોશી

શ્રી અરવિંદ ઘોષના જીવનદર્શનને વ્યક્ત કરતા 'દક્ષિણ' નામના ત્રૈમાસિક પુ. પ, અંક ૨ ના પૃષ્ઠ ૬૩મે "સંસ્કૃતિનો અંત" એ મથાળાના લેખમાં મનનીય વિચારો બતાવ્યા છે. સંસ્કૃતિ એટલે શું? હાલમાં સંસ્કૃતિ કેવી સ્થિતિમાં છે? તેનો અંત આવવાનો છે કે વિકાસ થવાનો? વિગેરે વિષય ચર્ચવામાં આવેલ છે. તેમાં બતાવ્યું છે કે—સંસ્કૃતિનો ખરો અર્થ એ છે કે—માનવ-રૂપી કરણનું સંસ્કરણ. આ માનવકરણ પ્રભુને વ્યક્ત કરવા માટે યોગ્ય છે અને તે હેતુને માટે તેને તૈયાર કરવાનું છે. એ હેતુ છે—પૃથ્વી ઉપર શરીરમાં મૂર્ત થયેલ જીવનની અંદર ઉચ્ચમાં ઉચ્ચ કોટિનો આધ્યાત્મિક ચેતનાની સ્થાપના કરવી. શરીરધારી બનેલું જીવન એટલે માનવનું શરીર, પ્રાણ અને મન આ ત્રણનો બનેલો માનવ વ્યક્તિરૂપે તેમજ સમષ્ટિરૂપે એક કરણ બની રહેલો છે. અને એ કરણ મારફતે ઉપરની ભૂર્વ જ્યોતિ પોતાનો આવિર્ભાવ કરવાની છે. અત્યારે આ કરણ—માનવજીવન તમસથી ભરેલું છે, અજ્ઞાન છે, સાંકડું છે, દુર્બળ છે. વર્તમાન સંસ્કૃતિ એ હજારો વર્ષોના વિકાસનું પરિણામ છે—હાલમાં વર્તમાન માનવજીવન વેદનાથી ભરપૂર છે. આની સાથે સરખાવી શકાય એવી, આના જેવી તેમજ આના જેટલી ભયંકર પરિસ્થિતિ માનવ જાતિના ઇતિહાસની અંદર કદી આવેલ નથી. આજે માણસને દુઃખનો કાંઈ ઇલાજ જડતો નથી, યા તો જડશે એવી આશા પણ તે સેવી શકતો નથી, એ માટેની તેનામાં હિંમત પણ નથી. શું એટમ ઝાંખ જેવી વિજ્ઞાનની શોધ માનવજાતિએ આજ સુધી સાધેલી સંસ્કૃતિનો વિનાશ કરશે? એક યુગને પૂરો કરી નવો યુગ આરંભવા માટે એક પ્રલયની જરૂર તો છે જ. શું હાલનો વિજ્ઞાનવાદ, ભૌતિકવાદ, ચંત્રવાદ, સામ્યવાદ આવા પ્રલયની પૂર્ણ તૈયારીરૂપે છે? શું અધ્યાત્મવાદ આવા પ્રલયને અટકાવી નહિ શકે? આપણો ભારતીય ધર્મ, આપણી ભારતની સંસ્કૃતિ, આપણા ભારતનો ઇતિહાસ આવા પ્રલયની નહિ પણ આધ્યાત્મિક ઉન્નતિની આપણને આશા આપે છે. આવા અનેક ઝંઝવાત થયા છતાં આપણા આ ધર્મ અને સંસ્કૃતિ જળવાઈ રહ્યાં છે. ભલેદું ઉત્તરોત્તર તેમાં વિકાસ થયો છે. વર્તમાન કાળમાં જ મહાત્મા ગાંધીજી, શ્રી અરવિંદ ઘોષ, શ્રી રમણમહર્ષિ જેવા અધ્યાત્મવાદને પોષતાં પયગંબરો ભારતમાં અવતર્યાં છે. આપણી જૈન ક્રામમાં પણ એવા સમર્થ અધ્યાત્મ જ્ઞાનને પોષતા ઘણા સાધુ-મહારાજો જોવામાં આવે છે. તેમના ઉપદેશમાં—વ્યાખ્યાનોમાં નર્યો અધ્યાત્મવાદ જ નીતરે છે. આપણા આશ્ચર્ય મહારાજો સંકુચિતતાને ગોણુ કરી પ્રભુ મહાવીરે

બતાવેલ અહિંસા, સંયમ અને સત્યનો સનાતન અધ્યાત્મવાદ પલ્લવિત થાય-તેને પોષણ મળે, એવી જાગૃતિ સમાજમાં લાવવા કટિબદ્ધ થાય, તો આ યોગ્ય સમય છે. સંસ્કૃતિ અને ધર્મ ઉપર વર્તમાન કાળે જે આક્રમણ કર્યું છે તેનો પ્રતીકાર કરવાને આવા ઉપદેશની જરૂર છે. પરમાત્મા આવી શક્તિ અને બુદ્ધિ આપણને સૌને આપે એ જ અવ્યર્થના. ઈ શાંતિ.

-: શ્રી મહાવીર જિન સ્તવન :-

(લાખ લાખ દીવડાની આરતિ ઉતારજો-એ દેશી.)

- આજ મહને સ્વપનામાં આવ્યા'તા વીરજી, (૨)
કે'તા'તા મુક્તિની વા...ટ; સિદ્ધિનો કંત સોહામણો. ૧
- કુંડલ'તા કાનમાં ને મુગટ'તો માથમાં, (૨)
કંઠે તો હીરલાનો હા...ર; સિદ્ધિનો કંત સોહામણો. ૨
- બાબુબંધ બેરખા ને કાંડે'તા કડલા, (૨)
આગે'તો જમ્બૂનો રૂ...ખ; સિદ્ધિનો કંત સોહામણો. ૩
- નિમિત્ત ઉપાદાન બેની'તી વાતડી, (૨)
કે'તા'તા સાચવજે બે...ઉ; સિદ્ધિનો કંત સોહામણો. ૪
- કારણથી કાજ સંધે એ છે મારગડો, (૨)
છાંડે તે ઉન્માદી લો...ક; સિદ્ધિનો કંત સોહામણો. ૫
- કારજ સિદ્ધિમાં કારણ અનેક છે, (૨)
સમજજે ગૌણ-મુખ્ય લે...દ; સિદ્ધિનો કંત સોહામણો. ૬
- નિમિત્ત વિનાના ઉપાદાનની વાતો, (૨)
ખરતણી લાતો તું જા...ણ; સિદ્ધિનો કંત સોહામણો. ૭
- સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાન ચારિત્ર વાટ છે, (૨)
મુક્તિની રચક પ્રમા...ણ; સિદ્ધિનો કંત સોહામણો. ૮

મુનરાજશ્રી રચકવિજયજી.

ॐ ह्रीं अहं श्रीसिद्धचक्राय नमोनमः ॥

શ્રી સિદ્ધચક્રયંત્રોદ્ધાર

પં. શ્રી ધુરંધરવિજયજી ગણિ.

શ્રી સિદ્ધચક્ર-નવપદ્મું વિશિષ્ટ આરાધન વર્ષમાં એ વાર આસો માસમાં અને ચૈત્ર માસમાં કરવામાં આવે છે. પૂર્ણિમાને દિવસે નવ આયંબિલ પૂજું થાય એ રીતે ઓળીનો આરંભ કરી નવ આયંબિલ થાય છે. આ આરાધનનો પ્રભાવ અચિન્ત્ય છે, એ આજ અનેકના અનુભવસિદ્ધ હકીકત છે. દૃઢ શ્રદ્ધાવાળા આત્માઓને આ આરાધન ધારેલી કાર્ય-સિદ્ધિ અપાવે છે. એ પ્રસિદ્ધ આરાધનમાં મુખ્યતા કોઇની હોય તો તે 'શ્રી સિદ્ધચક્ર-યંત્રોદ્ધાર'ની છે.

'શ્રી સિદ્ધચક્રયંત્રોદ્ધાર' એ શું છે? અને તેની મુખ્યતા કઇ રીતે છે? એ આરાધકોએ ખાસ જાણવું જરૂરી છે, અને તેનો લાભ લેવાં તત્પર થવું એ પણ એટલું જ આવશ્યક છે.

આ શ્રી સિદ્ધચક્રજીના આરાધનમાં આરાધકોને વેગ પૂરનાર અનેક સાધનોમાં પ્રધાન સાધન કોઇ હોય તો તે શ્રીપાલ રાજનું ચરિત્ર છે. તે ચરિત્ર પ્રાકૃતમાં પૂજ્યપાદ રત્નશેખરસૂરિજી મહારાજે રચ્યું છે કે જેમનો સત્તાસમય પંદરમા સૈકાનો પૂર્વાર્ધ છે. તે પ્રાકૃત 'સિરિસિરિવાલકહા' ને આધારે સંસ્કૃત-ગુજરાતી-હિન્દીમાં અનેક નાના મોટા ચરિત્રો પ્રસિદ્ધ થયા છે. અને એ રીતે શ્રીપાલ રાજ અને મયણાસુન્દરીની વાત વિખ્યાત છે.

ઉપર રાણા તરીકે શ્રીપાલ મયણાસુન્દરીને પરણે છે. લોકોમાં અનેક પ્રકારની વાતો ચાલે છે. કોઇ કોઇનો દોષ કાઢે છે જ્યારે બીજાઓ જુદું જ કહે છે. એ સર્વ વાતોમાં જે જૈન ધર્મની અવહેલના થાય છે એનું દુઃખ મયણાસુન્દરીના હૃદયમાં પુષ્કળ છે અને તેનો કોઇક ઉપાય થવો જોઇએ. રાજકુમારી મયણાસુન્દરી, શ્રીપાલ કુંવરને લઇને શ્રી મુનિચન્દ્રસૂરિજી મહારાજ પાસે જાય છે અને પોતાના સ્વામીનો કોઠ દૂર કરવા માટે ઉપાય પૂછે છે. ગૃહસ્થોના રોગ દૂર કરવા માટે કોઈપણ ઉપાય બતાવવો એ સંયમ ધર્મની વિરુદ્ધ હોવાથી પ્રથમ તો આચાર્ય મહારાજે ના કહી પણ ધર્મ-પ્રભાવના અને અનેક આત્માનું કલ્યાણ વિચારીને બાહ્ય-આભ્યંતર સર્વ વ્યાધિઓનું શમન કરવામાં સમર્થ એવું શ્રી સિદ્ધચક્રજીનું વિધિપૂર્વકનું આરાધન બતાવ્યું. એ આરાધન સુન્દર ભાવપૂર્વક શ્રીપાળકુંવરે અને મયણાસુન્દરીએ આરાધ્યું ને પ્રત્યક્ષ લાભ અનુભવ્યો. કુંવરનો કોઠ દૂર થયો ને જૈન શાસનનો જયજયકાર થયો.

એ આરાધન કઇ રીતે કરવામાં આવેલું તેનું વર્ણન 'સિરિસિરિવાલકહા' માથા ૧૬૬ થી ૨૦૫ સુધીમાં છે. તેમાં શ્રી સિદ્ધચક્રજીનો યંત્ર મંડલરૂપે કઇ રીતે આલેખવો

→ (૧૧૧) ←

તેનું વ્યવસ્થિત વર્ણન છે. એ શ્રી સિદ્ધચક્ર મહાયંત્રમંડલનું પૂજન મહાપ્રભાવક અને વિશિષ્ટ ફલ આપનાર છે.

આ મહાયંત્રમંડલની રચના કંઈ રીતે કરવી અને તેનું પૂજન કયા ક્રમ અને શા શ્લાકોથી કરવું તે હકીકત વિદ્યાપ્રવાહ નામના દશમા પૂર્વમાં હતી, પણ પૂર્વનો ઉગ્રછેદ થયો ત્યારે તે વિધાન પણ મ્યું હોત છતાં શાસનના અને ભવ્યાત્માઓના ભાગ્યે પરંપરાગત તે જળવાઈ રહ્યું, શ્રી રત્નશેખરસૂરિ મહારાજે શ્રીપાલચરિત્રમાં તે ઉદ્ધતું એટલું જ નહિ પણ 'શ્રી સિદ્ધચક્રત્રોદ્ધાર' નામે વ્યવસ્થિત જુદા ગ્રન્થની રચના કરીને તેમાં તેને જળવી રાખ્યું. સાથેસાથ શ્રી સિદ્ધચક્રમહાયંત્ર મંડલના ચિત્રપટો પણ પરંપરાગત જળવાઈ રહ્યા છે. આજ પણ આપણી પાસે એ મહાયંત્ર અને તેનો પૂજનવિધિ વિદ્યમાન છે.

આરાધક વર્ગને આ પૂજનવિધિનો પરિચય ધણા સમયથી ઓછો હતો, તેનું મુખ્ય કારણ એ હતું કે-તે પૂજનવિધિની પ્રત મળતી ન હતી, છૂટાછવાયા જુદા જુદા વિધાનો મળતા હતા પણ તેની પ્રામાણિકતા માટે કોઈ પૂરાવા ન હતા.

હમણાં હમણાં તે 'સિદ્ધચક્રત્રોદ્ધાર પૂજનવિધિ'ની પ્રત મળી આવી છે ને તે વ્યવસ્થિત સંશોધનપૂર્વક પ્રગટ પણ થઈ છે. તેની પ્રામાણિકતા માટે 'સિરસિરિવાલકલા' 'શ્રીપાળ રાસ' વગેરે પ્રામાણિક ગ્રન્થો છે. આ વિધાનનો સંવાદ તે તે ગ્રન્થોમાં મળે છે તેને અપ્રામાણિક માનવા માટેનું કોઈપણ કારણ મળતું નથી માટે આ વિધાનને પ્રમાણભૂત માનવું એ જ હિતાવશ છે.

અહિં તે યંત્રોદ્ધાર અને તેના પૂજનવિધિનો પરિચય દર્શાવવામાં આવે છે.

મુખ્યત્વે આ યંત્રોદ્ધારમાં નવ વલયો છે, મધ્યમાં અષ્ટદલકમળને તેની કર્ણિકા તરીકે અર્ધ સ્થાપન કરવું તેને ઈકારથી વીંટવું અને તે સર્વને હ્રોકારથી વીંટવા. તે ફરતો અનાહત કરવો ને તેને ફરતા સોળ સ્વરો લખવા, આટલા આલેખનને કર્ણિકા કહેવામાં આવે છે.

અષ્ટપત્રમાં સિદ્ધાદિ આઠ પદો સ્થાપન કરવા, તે અષ્ટદલકમળ ફરતું પોડશદલવલય કરવું તેમાં અનાહતથી યુક્ત આઠ વર્ગો એકાન્તરિત આલેખવા અને વચમાં ખાલી પડેલ દલમાં સમાક્ષર મંત્ર લખવો. આ ખીળ વલયને સ્વરાદિ અષ્ટ વર્ગ વલય કહેવામાં આવે છે. તેને ફરતું ત્રીજું વલય લઙ્ગિય પદોનું કરવું તેમાં આઠ દિશામાં આઠ પત્રો આલેખી તેમાં આઠ અનાહતો સ્થાપન કરવા, મધ્યમાં રહેલી ખાલી જગ્યામાં ત્રણ ભાગ કરી દરેક ભાગમાં બપ્પે લઙ્ગિય પદો લખવા, એટલે એક ગોળાકારમાં ૧૬ લઙ્ગિયપદો આવે અને ત્રણ ગોળાકારમાં ચમને ૪૮ લઙ્ગિયપદો આવી જાય. એમ ત્રીજું વલય કરવું. તે વલયને ત્રિરેખ હ્રોકારથી વીંટીને છેડે ક્ષોકાર લખવો, તેને ફરતી આઠ ગુરુપાદુકાઓ સ્થાપવી. અહિં સુધી યંત્રમાં આરાધ્યવર્ગ આવે છે ને ત્યારબાદ યંત્ર પ્રત્યે ભક્તિભાવ ધરાવતા અધિષ્ઠાયક આદિ દેવ દેવીઓના વલયો આવે છે. તેમાં સર્વપ્રથમ આઠ દિશામાં આઠ જગ્યાદિ દેવીઓનું વલય, તેને ફરતું શ્રી સિદ્ધચક્રના અધિષ્ઠાયક અઢાર દેવતાનું વલય, તેને

અંક ૬ કો]

શ્રી સિદ્ધચક્રત્રાદ્ધાર.

૧૧૩

કરતું સોળ વિધાવલય, તેને કરતું યક્ષ-યક્ષિણીવલય, તે વલયોની ચાર દિશામાં ચાર દ્વારપાલ અને ચાર વીર અને દશ દિશામાં દિક્પાલ સ્થાપન કરવા. ત્રિરેખાહોંકાર પછી જે વલયો શરૂ થાય તેની રેખાઓ એ રીતે આલેખવાની છે કે-જેમાંથી કલશને આકાર યોગ્યતો જાય, તે કલશને બંને બાજુ ખેરુ કરવો, કળશના મૂળમાં નવમહો અને કંઠે નવ નિધિ સ્થાપન કરવા. કળશની બહાર નીચે નામકોણમાં ક્ષેત્રપાલની સ્થાપના કરવી. એ રીતે યંત્ર-આલેખન પૂર્ણ થાય છે.

ઉપર પ્રમાણે આલેખન થયા બાદ જુદા જુદા વિશિષ્ટ વિધિપૂર્વક આ સર્વંતું પૂજન કરવાનું છે. તે પૂજનવિધિ શ્રી સિદ્ધચક્રત્રાદ્ધાર પૂજન વિધિમાં વ્યવસ્થિત છે.

યંત્રમાં આવતા જુદા જુદા પૂજનની સંખ્યા આ પ્રમાણે છે.

૧ નવપદ પૂજન	૯	૯ વિદ્યાદેવી પૂજન	૧૬
૨ અષ્ટવર્ગ પૂજન	૮	૧૦ યક્ષ-યક્ષિણી પૂજન	૪૮
૩ સપ્તાક્ષર મંત્રપદ પૂજન	૮	૧૧ દ્વારપાલ-વીર પૂજન	૮
૪ અનાહત પૂજન	૧૬	૧૨ દિક્પાલ પૂજન	૧૦
૫ લખ્વિષપદ પૂજન	૪૮	૧૩ નવમહો પૂજન	૯
૬ ગુરુપાદુકા પૂજન	૮	૧૪ નિધિ પૂજન	૯
૭ અધિષ્ઠાયક પૂજન	૧૮	૧૫ ક્ષેત્રપાલ પૂજન	૧
૮ જ્યોતિ દેવી પૂજન	૮	૧૬ શ્રી સિદ્ધચક્ર યંત્ર પૂજન	૧

આ પ્રમાણે સર્વ મળી પૂજન સંખ્યા ૨૨૫ થાય છે. એ સંખ્યા પણ એક અપેક્ષાએ નવની જ છે તે નવનો આંક અખંડિત છે તેમ આ પૂજન પણ અખંડિત છે. આ પૂજન અને તેના યંત્રને આરાધક આત્માએ ગીનાથ પાસે સમજવા અને સમજપૂર્વક પૂજન કરવા તત્પર બની તેના લાભો મેળવવા અને આત્મ-કલ્યાણ સાધવામાં ઉજમાળી બનવું.

રાસ સાહિત્યનો ઉત્કૃષ્ટ નમૂનો

એક વાર વાંચવો શરૂ કર્યા પછી પડતો મૂકવો નહિ બને
તે

શ્રી સીમંધર શોભાતરંગ (સચિત્ર)

અવશ્ય વસાવો. પૃ. ૩૨૦, રંગીન ફોટાઓ,
પાકું બાઈડીંગ છતાં મૂલ્ય માત્ર રૂપિયા બે.

લખો—શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર

શ્રી મહાવીર જીવન : સ્વરૂપ વિવેચન

લેખક:—શ્રી મગનલાલ મોતીચંદ શાહ “સાહિત્યપ્રેમી” સુરેન્દ્રનગર
દેવાધિદેવ ભગવંત મહાવીરના જીવન વિષે થોડું લખતાં પહેલાં તેમના રમરણરૂપ
મંમલાચરણ કરું છું.

મંગલાચરણ (વસંતતિલકા)

યસ્યોપદેશનપદાન્યવગત્ય નિત્યં, મુક્તિશ્રિયં તનુમૃતઃ સપદિ શ્રયન્તે ।
સ્વર્ભૂવઃ કમલકોશવિકાસનૈક-પ્રદ્યોતનઃ સ જયાજ્ઞિનવર્ધમાનઃ ॥ ૧ ॥

જેના ઉપદેશ પહેને સમ્યક્ પ્રકારે આરાધીને આ જગતના ધણા જીવો મુક્તિરૂપી
લક્ષ્મીને ત્વરિત પ્રાપ્ત કરે છે, તેવા સ્વર્ગલોક, મૃત્યુલોક અને પાતાલલોક એ ત્રણ લોકરૂપ
કમલકોશને વિકસાવનાર પ્રદ્યોતનરૂપ(સૂર્યરૂપ) જિનેશ્વર વર્ધમાન પ્રભુ (મહાવીરસ્વામી)
સદા જ્ય પામેા.

શુભ કાર્યારંભે શિષ્ટ પુરુષોને વંદન કરવું એ શિષ્ટાચાર છે, આ આર્ય પ્રણાલિકા છે,
નિર્વિઘ્ને કાર્યની સમાપ્તિ અર્થે આ વ્યવહાર રીતકાર્ય છે, માટે જ કહ્યું છે કે—“ ધર્મે
પ્રતિ મૂલભૂતા વંદના । ” ધર્મમાર્ગમાં જીવને આગળ વધવામાં મૂળભૂત જો કાંઈ
પણ કારણ હોય તો તે બાવથી મહાપુરુષને વંદન કરવું તેજ છે. વંદનનો ભાવ પ્રગટવાથી
આત્મક્ષેત્રમાં ધર્મનું ખીજ વવાય છે, જેને પરિણામે જીવ ધર્મશ્રવણ અને ધર્માચરણ તરફ
દોરાય છે, શુદ્ધિ નિર્મળ થાય છે, વિવેક ઉદ્ભવે છે અને આત્મા સ્વાત્મલક્ષ્મી અને છે.
સ્તુતિ, પ્રાર્થના કે વંદનનો પ્રભાવ આવો અવર્ણનીય છે.

ગુણી જીવો ગુણનું આરાધન કરે છે અને એ સમયને ધન્ય માને છે.

સંસારમાં પૂજનીય મહાત્માઓની પૂજાવિધિ અનેક પ્રકારે પ્રવર્તે છે. વિદ્યમાન અને
અવિદ્યમાન મહાત્માઓની પૂજાવિધિમાં સંસાર પોતાના રાગ પ્રમાણે ભિન્ન ભિન્ન સામગ્રીઓ
યોજે છે. જયંતિઓ ઉજવવી, કથા-કીર્તનો કરવા, ગુણાનુવાદ ગાવા, તપશ્ચર્યા કરવી કે
શ્રાંતભાવે એકાંતમાં ગુણનું રમરણ કરવું. આ સર્વ અવિદ્યમાન મહાત્માઓની પૂજાવિધિ
છે, બાવરમરણ છે.

વિદ્યમાન મહાત્માઓનો પરિચય સંસારી જીવો ગમે ત્યારે કરી લાભ મેળવી શકે છે,
પરંતુ અવિદ્ય મહાત્માઓનો પરિચય વિકટ છે, ને તે શોધવામાં સાધન-સંપત્તિની જરૂર
પડે છે. પ્રભુનો જન્મકદયાણુકનો દિવસ એ નિમિત્તના સાધનરૂપ છે. આવા પ્રસંગના
સાધનની પ્રાપ્તિમાંથી ગુણી જીવો ગુણને મહણ કરે છે અને એ સમયને ધન્ય ગણે છે.

પ્રભુનું જન્મકદયાણુક.

ચેત્ર શુક્લ ત્રયોદશીનો દિવસ એ વીરપ્રભુનું જન્મકદયાણુક છે. દરેક તીર્થંકર દેવના

➡ (૧૧૪) ➡

અંક ૬ કો]

શ્રી મહાવીર જીવન : : સ્વરૂપવિવેચન

૧૧૫

પાંચ કલ્યાણકા શાસ્ત્રકાર ગણાવે છે. ચોવીશી તીર્થંકરોના ૧૨૦ કલ્યાણકા સર્વ જીવોને આરાધ્ય છે. જેના જીવનથી જગતનું કલ્યાણ થાય તેને કલ્યાણક કહેવામાં આવે છે. સંત-પુરુષોનો જન્મ જગતના કલ્યાણને માટે છે. અવિદ્યાના અધારમાં અચકાતા જગતને પ્રકાશ આપવા માટે છે, જે જીવાત્માએ કર્મની અનંત રાશિ કાપીને તીર્થંકરનામગોત્ર ઉપાર્જન કર્યું છે તેવા પ્રતાપી જીવોના જન્મને જ કલ્યાણક કહેવામાં આવે છે કે જેના પ્રતાપથી નારકીના જીવો પણ એ ધડી શાતા અનુભવે છે. આવું તીર્થંકર પદનું માહાત્મ્ય છે.

સામાન્ય કેવળી, ગણધરો, શ્રુતકેવળી કે બીજા સંતપુરુષોના જન્મને માટે કલ્યાણક શબ્દ વપરાતો નથી. જે કે આ સર્વ મોક્ષગામી આત્માઓ છે, પરંતુ તીર્થંકર પદવીની ખાસ વિશેષતા છે. તેથી જ આપણે તીર્થંકર દેવની જયન્તિ ઉજવીએ છીએ કેમકે ચૈદ્ર રાજ્યોકને સુખ આપનાર સંતો આ જન્મદિવસ છે. માટે જ કહ્યું છે કે—“चउहि ठाणेहि लोउज्जोते सीता तं अरिहंतेहि जायमाणेहि ।” પ્રભુના જન્મથી ચૈદ્ર રાજ્યોકને મળતું સુખ એ જ એમના જન્મની મહત્તા છે.

તીર્થંકર દેવનું ખાસ માહાત્મ્ય

સામાન્ય કેવળી અને બીજા સંતો કરતાં તીર્થંકર દેવની વિશેષતા એ છે કે—તીર્થંકરો જન્મથી જ જ્ઞાનવાન છે અને પુણ્ય પ્રકૃતિમાં સર્વથી અધિક છે. જૈન શાસ્ત્રમાં ચાર પ્રકારના જિન કહ્યા છે. ૧ શ્રુતજિન ૧૦—પૂર્વધરથી ૧૪ પૂર્વધર સુધીના મુનિઓ. ૨ અવધિજિન—અવધિજ્ઞાનવાળા મુનીશ્વરો. ૩ મનઃપર્યવજિન તે વિપુલ-શુભ મનઃપર્યવ જ્ઞાનધારક વિશુદ્ધધર શ્રમણ નિર્ગ્રંથો. ૪ કેવળીજિન—તે સામાન્ય કેવળી ભગવંતો. આ ચારે જિનના અધિષ્ઠાયક તીર્થંકરદેવ દેવાધિદેવ કહેવાય છે. અષ્ટ પ્રાતિહાર્ય૩૫ પૂજાને જેઓ લાયક છે તે જ તીર્થંકર કહેવાય છે. ચોવીશ પ્રકારના અતિશય અને એક હજાર આઠ ઉત્તમ લક્ષણોથી વિભૂષિત હોય છે. એમની સામાન્ય કેવળી કરતાં વિશેષતા છે. ત્રિપદીની રચના જે ગણધર મહારાજ કરે છે તે તીર્થંકરદેવના ઉપદેશમાંથી જ થાય છે; સામાન્ય કેવળીના ઉપદેશથી તેમ બનતું નથી. તીર્થંકરપણ્ય એ એક ભવની કમાણી નથી ત્યારે પણ અનેક ભવનો પરિપાક છે. એક અવસર્પિણીમાં કેવળી ભગવંતો અસંખ્યાતા હોય છે, તીર્થંકરો માત્ર ૨૪ ચોવીશ જ હોય છે એ વિશેષતા છે. શ્રોતાના મનનું સમાધાન થાય એવા જ વચનો તીર્થંકરોના મુખમાંથી નીકળે છે એ એમનો વચનયોગ છે. આ પુણ્ય પ્રકૃતિ સામાન્ય સંતોમાં હોતી નથી. વળી તીર્થંકર દેવનો જન્મોત્સવ બાવપૂર્વક દેવતાઓ કરે છે, તેમજ તીર્થંકર દેવ ચારે તીર્થની સ્થાપના કરે છે. બીજા સંતોથી આ કાર્ય થતું નથી. નીચેના શ્લોકમાં “यतीशाः” શબ્દ વપરાયો છે, તે સર્વેશ્વર તીર્થંકર દેવને જ માટે છે, જે આપણા કથનને પુષ્ટિ આપે છે.

સુરાસુરનરાઃ સર્વે, યેનૈતે સ્વવશીકૃતાઃ ।

નિર્જિતો યૈઃ સ કામોઽપિ, તે યતીશાઃ સુખપ્રદાઃ ॥ ૧ ॥

અર્થરતનાવળી ૪૪૪

પ્રભુ મહાવીરના જીવનનાં વિશિષ્ટ પ્રસંગો.

આમ કલ્યાણક શબ્દ સાધારણ કેવળીને નહીં પણ તીર્થંકર દેવને જ ધટે છે. તે મુજબ ચૈત્ર સુદ ત્રયોદશીએ વીરપ્રભુનું જન્મ કલ્યાણક છે, ને તે ઉજવાય છે. લોકોત્તર પુરુષોના જીવનના પાંચ વિશિષ્ટ પ્રસંગોને જ કલ્યાણક કહેવામાં આવે છે.

૧ વ્યવન પ્રસંગ—આષાઢ સુદ ૬

મરીચિના ભવનો મદ, ઉત્સવપ્રપણા, કર્મબંધનું કારણ, દેરાણી જોડાણીનો સંબંધ, અઘણ કુળમાં ઉત્પન્ન થવું ને ત્યાંથી ક્ષત્રિય કુળમાં આવવું, ગર્ભસંક્રમણ આશિન વદ ૧૩, માતા ત્રિશલાદેવીનો આનંદ, રાજમાં થઈ રહેલી વૃદ્ધિ, ચૌદ સ્વપ્ના, સ્વપ્નપાઠકાને મૂછેલા ભાવો, ગર્ભનું અકપ્યપણું, ગર્ભમાં પ્રભુએ કરેલો નિશ્ચય, માતાપિતાની ભક્તિનું પડેલું પ્રતિબિંબ.

૨ જન્મ પ્રસંગ—ચૈત્ર શુક્લ ત્રયોદશી

૯ માસ અને ૭ દિવસ ગર્ભમાં વાસ, ઇંદ્રે મૂકેલો ઉપયોગ, દેવ દેવીની ભક્તિ, હાપન કુમારિકાકૃત સ્નાનોત્સવ, પ્રભુ પોતાની શક્તિનો ચમત્કાર બતાવે, માતાપિતા જન્મોત્સવ ઉજવે, ત્રિક્લિપ્તિની વૃદ્ધિ થતાં વર્ષમાન નામ પાડવામાં આવે, બળની પ્રાપ્તિ થતાં મહાવીર કહેવાય.

૩ દીક્ષા પ્રસંગ—માગશર વદ ૧૦

રાજ્યનો અને ગૃહસ્થાશ્રમનો લીધેલો અનુભવ, અઠ્ઠાવીશ વર્ષની યુવાવસ્થામાં સંસાર પર પ્રભેદલો વૈરાગ્ય, માતાપિતાની ભક્તિનો લીધેલો પૂરો લાભ, ૨ વર્ષ બંધુભાવ બતાવવા સંસારમાં રહેવાનો કરેલો નિરંધાર, પ્રભુનું ત્યાગી જીવન—એ ખાસ આપણું લક્ષ્ય બેઝે છે. સંસારમાં રહીને પ્રભુએ ત્યાગભાવ જ કેળવ્યો છે. જ્યારે સંસારના પ્રપંચમય વ્યવહારમાં નિર્મોહી જીવન વ્યતીત થાય તે જ ખરું ત્યાગી જીવન કહી શકાય, રાજસુખની અનેક લાલચોની જેના પર તૃણ જેટલી પણ અસર થતી નથી એવા મહારથીઓ જ દીક્ષાપર્યાયને શોભાવે છે.

સંસાર પરનો અનાસક્ત ભાવ એ પ્રભુના જીવનનો મૂળ રંગ છે, એ વર્ષ સંસારમાં વધારે રહ્યા તે અનાસક્ત ભાવે જ. પ્રારબ્ધના ક્ષય અર્થે જીવન વહન કરવું એ જ જ્ઞાનીનો ઉદ્દેશ હોય છે. સંસાર વ્યવહારની છાંયો સાથે સંતને વિકૃતિ ઉત્પન્ન કરતી નથી. સંસારની વચમાં રહીને જીવન વહન કરવામાં ત્યાગવૃત્તિની ખરી કસોટી છે. વૈરાગ્યની છેલ્લી ભૂમિકા પ્રાપ્ત થતાં કરોડો સોનામહોરનું દાન આપી રાજરિદ્ધિ અને વહાલું કુટુંબ છોડી પ્રવ્રજ્યા સ્વીકારે છે. એટલે કે પ્રભુએ તમામ વસ્ત્રો, અલંકારોનો ત્યાગ કરી પંચમુદ્રિવડે કેશનો લોચ કરી “નમો સિદ્ધાણં” એ પદથી સિદ્ધ ભગવાનને નમસ્કાર કરી “કરેમિ સામાદયં સાવજ્ઞં જોગં પચ્ચક્ષ્મામિ જાવજીવાપ” એ શબ્દોનો ઉચ્ચાર કરી ચારિત્ર ધર્મને સ્વીકારે છે. યતિ ચારિત્ર, પંચ મહાવ્રત, પાંચ સમિતિ અને ત્રણ ગુપ્તિમાં પર્યાવસિત થાય છે. આ પાંચ મહાવ્રતરૂપ ચારિત્રને સામાયિક ચારિત્ર એટલા માટે કહેવામાં

અંક ૬ છો]

શ્રી મહાવીર જીવનઃ સ્વસ્થ વિવેચન.

૧૧૭

આવે છે કે તેનો પાપો સમભાવ ઉપર જ રચાયેલો છે. આ ચારિત્ર વહનમાં જગતના સર્વ જીવોને પોતા સમાન ગણવાના હોય છે. કોઈપણ જીવને કષ્ટ આપવાનું નથી કેમકે “સર્વેસિં જીયિવં પિયં” સર્વ જીવોને જીવન પ્રિય છે, કુઃખ કોઈને વહાણું નથી. પ્રભુએ આ ચારિત્ર સ્વીકારી જ્ઞાનમાર્ગે પ્રયાણ કર્યું.

કર્મની વેદી પર મૂકાયેલો આત્મા.

કર્મના હોમ માટે પ્રભુને બાર વર્ષ ને ૧૫ દિવસ અધોર તપશ્ચર્યા કરવી પડી હતી તેમાં ૪૪૯ દિવસ માત્ર લૂખાસૂકા આહારના જ હતા; બાકી ૪૧૬૫ દિવસો ઉપવાસમાં ગાળ્યા હતા. પ્રભુના તપની અલિહારી છે, ૯ ચાતુર્માસિક તપ, ૧ છમાસિક તપ, ૧ પાંચ માસ અને ૨૫ દિવસનો અભિમ્રદ તપ, છદ્ધિમાસિક તપ, બાર માસિક તપ, ૭૨ અર્ધમાસિક, બે ત્રિમાસિક, બે દોઢ માસિક, ઉપરાંત બાર વાર મિકષ્ણપડિમાનું વહન કરતાં ૨૨૯ જાડની તપશ્ચર્યા કરી હતી. આ પ્રભુનો છન્નસ્થ અવસ્થાનો બચકર તપ કે જેને પરિણામે ચાર ધનધાતી કર્મનો નાશ છતાં અનંતલઙ્કિષ્ણૃપ કેવલ્ય જ્ઞાન, કેવલ્ય દર્શન પ્રાપ્ત થયું. આ વખતે પ્રભુનું બારમું ચાતુર્માસ ચંપા નગરીમાં હતું.

પહેલું ચાતુર્માસ—અરિયક ગામ બહાર શૂન્નપાણિ યક્ષના દેવળમાં, ત્યાં કષ્ટ ધણું પડ્યું.

બીજું ચાતુર્માસ—રાજગૃહી નગરીના નાલંદા પાકામાં, અહીં ગોશાલકનો ભેટો થયો.

ત્રીજું ચાતુર્માસ—ચંપા નગરીમાં કર્યું, બખ્ખે માસની તપશ્ચર્યા કરી.

ચોથું ચાતુર્માસ—પૃષ્ઠાચંપામાં કર્યું, અહીં ચાતુર્માસિક તપ આદર્યો હતો.

પાંચમું ચાતુર્માસ તથા છઠું ચાતુર્માસ—ભદ્રિકા નગરીમાં, ચોમાસી તપ પૂર્ણ કર્યું.

સાતમું ચાતુર્માસ—મગધ દેશમાં આલંબિકા નગરીમાં કર્યું.

આઠમું ચાતુર્માસ—ફરીને રાજગૃહીમાં ચારે માસના ઉપવાસ સાથે કર્યું.

નવમું ચાતુર્માસ—અનાયં દેશમાં કર્યું, ત્યાં અત્યંત કષ્ટ વેઠ્યું.

દસમું ચાતુર્માસ—શ્રાવસ્તી નગરીમાં કર્યું, અહીં સંગમનો બપાનક ઉપદ્રવ સહન કર્યો.

અગિયારમું ચાતુર્માસ—વિશાલા નગરીમાં કર્યું, ચંદનચાળાનો અભિમ્રદ પૂર્ણ થયો.

૪ થું કલ્યાણક—કેવલ્યની પ્રાપ્તિ વૈશાક શુદ્ધ ૧૦.

પ્રભુનો ઉપદેશ.

કેવલ્ય જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ પછી પ્રભુએ જગતને બોધ દેવો શરૂ કર્યો, સંપૂર્ણ જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ સિવાય તીર્થંકરો ઉપદેશનું કામ કરતા નથી. ઉપદેશની સફળતા સાચા જ્ઞાન પર જ અવલંબે છે, તીર્થંકર દેવની વાણી સર્વતોમુખી હોવાથી સર્વ જીવોને આરાધ્ય છે. ભારત-વર્ષમાં આજે અધિકારનો યુગ ચાલતો હતો, ઔદ્ધ ધર્મની પ્રજાળતા હતી પરંતુ તે ધર્મમાં સ્થિતિતા દાખલ થઈ ગઈ હતી તેમજ આ વખતે બ્રાહ્મણ ધર્મ પણ કૂંદપોદ્ધિયો હતો. ધર્મને નામે પર્યુઓનાં અભિદાન અપાતાં હતાં. મૂક પ્રાણીઓના ભોગથી જનતા ધ્રુવ રહી

હતી. પ્રભુ મહાવીરે આ દિશામાં ઉપદેશ શરૂ કર્યો, “ જીવો અને જીવવા દો ” આ મંત્ર પરાત્પર સમજાવ્યો. સૌ પ્રાણીને જીવવાનો હક્ક સરખો છે, કોઈના હક્ક ઉપર ત્રાપ મારી શકાય નહીં. સુખ ભોગવવાની ઇચ્છા રાખનારે સુખનું દાન કરવું જોઈએ. ખીજા જીવોને સુખી કરે તે જ સુખી થાય. દુઃખ આપીને સુખની ઇચ્છા કોઈ રાખી શકે જ નહીં. જે આપણને જીવન વહાલું છે તો સર્વ જીવોને તે વહાલું હોવું જોઈએ. નિરપરાધી જીવોને દુઃખી કરનાર ધોર નકંમાં જાય છે અને ત્યાં તેનાં ફળ ભોગવે છે. પાપથી જીવો સુખી થઈ શકે નહીં, ઊંચા પાપો અને બચવાની આશા રાખવી એ કાર્ય જ અસંભવિત છે. પ્રભુનો આ બોધ આર્યોવર્તમાં ફેલાયો અને અહિંસાનો દિગ્વિજય થયો.

પ્રભુના બોધમાંથી અભ્યાસ અર્થે નીચેના મુદ્દા તારવી શકાય.

- ૧ જે જીવો આત્માના સ્વભાવરૂપ જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રને સમ્યક્ પ્રકારે સેવે છે તે જીવ સંસારને પાર કરી શકે છે.
- ૨ જીવને તરવાનો માર્ગ પ્રથમ દૃષ્ટિએ ત્યાગ માર્ગ છે.
- ૩ તપના તાડન વિના કર્મરૂપી દોષ છૂટતો નથી.
- ૪ જેઓ જ્ઞાન અને ક્રિયાનો સમ્યક્ પ્રકારે સુમેળ સાધે છે તે જ મોક્ષને પામે છે.
- ૫ જ્યાં એકાંત ભાવ છે ત્યાં અજ્ઞાન છે, કે જેનાથી રાગ અને દ્વેષ વધે છે. રાગ દ્વેષ વધવાથી સંસાર વધે છે જેથી રાગ દ્વેષથી મુક્ત થવું એ જ કર્તવ્ય છે.
- ૬ મુમુક્ષુ જીવોનો અધ્યવસાય જીવને ધર્મ સાથે જોડવાનો જ હોય છે.
- ૭ હું અને મારું એ સંસારની વૃદ્ધિરૂપ આવૃત્તિ છે.
- ૮ અજીવ આવરણે આત્માનું શુદ્ધિકરણ રોક્યું છે.
- ૯ અહિંસા, સંયમ અને તપ આ ત્રણ દરવાજામાંથી મોક્ષે પહોંચાય છે.
- ૧૦ જ્યાં શુભાશુભ વિકલ્પ નથી ત્યાં નિર્જરા છે.

પ્રભુ મહાવીરનો જીવનવિકાસ એ દીર્ઘકાલીન છે.

દરેક જીવાત્માનો આત્મવિકાસ સરખો નથી, કેટલાક જીવાત્માઓ સ્વભાવથી જ આત્મવિકાસને પામે છે ત્યારે કેટલાક સ્વભાવથી જ આત્મવિકાસને પામતા નથી, આ એનો સ્વભાવ-દોષ છે. કોઈ કોઈ જીવાત્માઓ હજી વિકાસને પંથે વળ્યા નથી. ત્યારે કેટલાક લાયકાતવાળા છતાં સાધનને અભાવે વિકાસને પામી શકતા નથી. કેટલાક જીવો દીર્ઘકાલીન વિકાસગામી છે ત્યારે કોઈ કોઈ જીવો ક્ષણિકાલીન વિકાસગામી હોય છે. પ્રભુ મહાવીરના રૂઝ ભવ અને કાળચક્રનો વિચાર કરતાં તેમજ કર્મના સમુદાયનો ઉદય જોતાં પ્રભુ દીર્ઘકાલીન વિકાસગામી ગણાય છે કે જે ખીજા તીર્થંકરો કરતાં વધારેમાં વધારે છે. ક્ષણિકાલીન વિકાસગામી જીવોમાં માતા મરુદેવાજીનું જ નામ મૂકી શકાય. ખીજા મોક્ષગામી જીવો તો અર્ધપુદ્ગલપરાવર્તની અંદર થોડા જ કાળમાં ત્રીજો ભવે, પાંચમો ભવે,

આઠમે ભવે કે પંદરમે ભવે મોક્ષે ગયા છે. સારે પ્રભુને ૨૭ ભવ અને લગભગ અર્ધપુદ્ગળ કાળ એ ઉતરતા કાળની હૈયાતી સૂચવે છે. આજે તો એ માર્ગની વાત જ થઈ શકે નહીં.

જયન્તિએ ઉજવવાથી કે જન્મચરિત્રે વાંચવાથી થતાં લાભો

મહાપુરુષોના જીવન ઉપરથી આપણામાં સહિષ્ણુતા, ભદ્રતા, સુશીલતા આવે છે, તેમજ કર્તવ્યનું જ્ઞાન પણ થાય છે. ત્યાગની મહત્તા, દયા, ક્ષમા અને સ્વાશ્રયના પાઠો આ પાઠકના જીવનમાંથી સાંપડે છે. આજની જઠવાદી દુનિયામાં પ્રભુનું જીવન પ્રેરણાત્મક છે, આજે પરમાર્થ દૃષ્ટિ ઘટી છે, વિવેક ભૂલાયો છે તેવા સમયમાં પ્રભુ મહાવીરનું જીવન એક મૂક ઉપદેશકનું કામ કરે છે, તેમજ કેટલીક નવીન સૂરણા પણ આપે છે, મહાપુરુષો શાથી થયા? મહાપુરુષ એટલે શું? મહાપુરુષોએ આત્મસાધના માટે શું કર્યું? આપણે આત્મસાધના કરીએ તો અને કે નહીં? શું એ અશક્ય છે? મનુષ્યની શક્તિનું માપ ખરું કે? વગેરે ચિંતા મહાપુરુષોના જીવનમાંથી મળે છે.

ઉપસંહાર

આ લેખમાં પ્રભુના જીવન વિશે યથાશક્તિ લખવા પ્રયત્ન કર્યો છે, આ વિશાળ જીવનને ગમે તેટલું વિસ્તારી શકાય છે, પરંતુ લેખોમાં તેનું માપ રાખવું પડે છે. પ્રભુના જન્મકથાણકને દિવસે કાંઈક સક્રિય કાર્ય કરવું જોઈએ. સંગઠનનો સમય આવી પહોંચ્યો છે, જેથી ગામે ગામ અને દરેક શહેરમાં જૈનોના ત્રણે સમુદાયે સાથે મળીને જયન્તિ ઉજવવી જોઈએ. વિલકત દશાએ જૈન પરિસ્થિતિને ધણી ગૂંચવી દીધી છે, અને તેના અનુભવ પણ સૌને મળી ગયો છે. હવે વખત પલટાયો છે. કુસંપના રૂળો આપણે સૌએ ભોગવ્યા છે. સંપત્તિ, ઐક્યથી કે ચોગ્ય સંગઠનથી આપણે આપણી સમાજને આગળ લાવી શકશું એ પણ આપણે જાણીએ છીએ તો પ્રભુના જયન્તિના દિવસે એવો જ નિષ્કૃય કરીએ કે જૈનોના ત્રણે શીરકા એક જ પિતાના પુત્ર છે, એક જ અહિંસાત્મક ધર્મના આરાધક છે અને સમભાવથી જ મોક્ષને માનનારા છે, ત્રણે એક જ પંથના પંથી છે. મુસાફરીના માર્ગમાં સૌ સૌની રુચિ પ્રમાણે સૌની પાસે ભલે જૂઠું લાથું હોય પણ ખ્યેય એક જ અને અવિચ્છિન્ન છે. તો પછી આપણે સૌએ આજે એક જ ધર્મધ્વજનીચે ભેગા થઈએ, પ્રભુનો ગુણાનુવાદ ગાઈ પાવન થઈએ એ જ અભિલાષા.

આત્મિક આનંદ અને શાંતિ પ્રાપ્ત કરવા માટે

અવશ્ય વાંચો ઉપાધ્યાયજીકૃત

જ્ઞાનસાર

કૌંભત બે રૂપિયા. લખો-શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર

યમત્કારમય મહાવીર જીવન

(લેખક:—સાહિત્યચંદ્ર ખાલચંદ હીરાચંદ, માલેગામ)

પ્રભુ મહાવીરજી જીવનમાં અનેક ચમત્કારો ભરેલા છે. અને ચમત્કારો વાંચી અનેક અર્વાચીન વિદ્વાનો તરત જ અચકાય છે. સામાન્યતઃ જીવનમાં જે ઘટનાઓ બને છે તેવી જ ઘટનાઓ હોય તો જ તે વિશ્વાસપાત્ર ગણાવવી જોઈએ એવી બુદ્ધિવાદી જનતાની માન્યતા હોય છે. પોતાની બુદ્ધિમાં જે ઘટના નહીં એસે તે ઘટના બનવી અશક્ય છે એવી માન્યતા તેમના મનમાં ધર કરી એસેલી હોય છે. એકાદ જાદુનો ખેલ કરનાર જ્યારે એકની પાછળ એક વિલક્ષણ કૃતિઓ કરે છે ત્યારે આપણે આશ્ચર્યચકિત થઈએ છીએ. પણ વચમાંની કડીઓનો ઉકેલ મેળવી લેતા તે ચમત્કાર મરી સામાન્ય ઘટના બની જાય છે અને ચમત્કારનો પડદો દૂર થઈ જાય છે. જાદુઈ ચમત્કારો બતાવનારની પોલ ખુલ્લી થઈ જાય છે ત્યારે પ્રભુ મહાવીર જેવા મહાન આત્માઓ સંબંધી પણ ચમત્કારોની વાત આવતાં તેમને પણ સામાન્ય કોરીના માનવોની પંક્તિમાં ગણવાની તેમને ઇચ્છા થાય છે. અને તેને લીધે જ પ્રભુ મહાવીરનું ચરિત્ર લખનારાઓએ ચમત્કારની વાતો પાછળથી ઉમેરી દીધી હોવી જોઈએ એવી માન્યતાનો તેઓ પ્રચાર કરતા જણાય છે. પોતાના ધર્મશુરની મહત્તા વધારવાની લાલચે ચરિત્રકારોએ ખોટી વાતો ઉમેરી દીધી હશે એવી કલ્પનાનો તેઓ ભોગ બની જાય છે !

બાલ્યાવસ્થામાં ભયંકર સર્પને હાથે ઝાલી ફગાવી દેવો, દેવતાએ વિશ્વાલકાય રૂપ ધારણ કરતાં તેને મુઠીવડે દાબી દેવો, મેરુપર્વતને પોતાના બાલ અંગૂઠાવડે હલાવવો એવી વાતો બધી ખોટી જ હોવી જોઈએ. એ તો ભક્તોએ પોતાના શુરની અવાસ્તવ સ્તુતિ કરેલી હશે વિગેરે વિચાર—પ્રવાહો બુદ્ધિવાદી પંડિતોમાં વહેતા રહેલા છે. બની શકે તો એવી કલ્પનાનો આપણે ઉકેલ મેળવવાનો પ્રયત્ન કરીએ.

નાટકના રંગ ઉપર જ્યારે જુદા જુદા અદ્ભુત દેખાવો રજૂ થાય છે ત્યારે અદૃશ્ય ભાગમાં અનેક માનવો એ ઘટના સફળ કરવા માટે અનેક જાતની સામગ્રી લઈ એ દેખાવને પોષણ આપે છે. એકાદ એ માનવોનો એમાં હાથ નથી પણ કેટલીએક વખત સેંકડો માનવોના જુદા જુદા રૂપમાં પ્રયત્નો તેમાં કામમાં લાગેલા હોય છે. એ બધાઓનો એકત્ર મેળ એટલે જ એ રંગનો દેખાવ હોય છે. એટલે અદૃશ્ય ભાગમાં જે ઘટનાઓ થાય છે તે બાહ્ય દેખાવથી તો અદૃષ્ટ જ રહે છે. તેને હિસાબમાં લેવામાં આવે તો જ રંગની દેખાટી ઘટનાઓનો સાચો ઉકેલ મળી આવે. પ્રભુ મહાવીરની જીવન ઘટનાઓનો પણ આપણે એવી જ રીતે વિચાર કરવો જોઈએ.

માનવ જીવનની પાછળ અનંત જાતોની ઘટમાળ હોય છે. માનવે કરેલા અનેક ક્રોનોનો મહાકાય પર્વતો જેટલો સમૂહ એકત્રિત થયેલો હોય છે. એ સમૂહ અત્યંત જાનવદ્ય અને કાર્યપ્રવણ હોય છે. એમાંનો કેટલોએક ભાગ યોગ્ય સમય પાકવાની રાહ જોઈ રહ્યો

હોઈ સુખ અવસ્થામાં પડી રહેલો હોય છે. આત્માની શક્તિની કોઈ મર્યાદા બાંધી શકે નહીં. તે અનંત હોય છે એ દીવા જેવી વાત છે. ફક્ત એ શક્તિ ખીલવવા માટે યોગ્ય દિશાએ પ્રયત્ન થવો જોઈએ. પ્રભુ મહાવીર જેવા મહાન આત્માએ જે એની છેલ્લી સિદ્ધિએ પહોંચેલા હોય છે તેમના અનંત જન્મોથી પ્રયત્ન કરેલ શક્તિઓ એકત્રિત થયેલી હોય એ સ્વાભાવિક વસ્તુ છે. એ શક્તિઓનો આવિષ્કાર થતા સામાન્ય માનવદષ્ટિને અદ્ભૂત લાગે એમાં શંકા નથી. મતલબ કે દરેક ઘટનાની પાછળ જેને આપણે દૈવી શક્તિ કહીએ એ સતત કાર્યપ્રવૃત્ત હોય છે. એ વસ્તુ સ્વીકાર્યા પછી પ્રભુના આધ્યાવસ્થામાં જણાતા ચમત્કારો એ તદ્દન નાની વસ્તુ સિદ્ધ થાય છે. મહાવીર પ્રભુની શક્તિ તો એથીએ અનંતગણી હોય એ સ્પષ્ટ સિદ્ધ થાય છે.

શુદ્ધિવાદી પંડિતો જ્યારે કોઈ પણ વસ્તુનો નિર્ણય ઉચરે છે ત્યારે ફક્ત સ્થૂલ જણાતા દેહ કે સામાન્ય પક્તિના માનવની જ ભૂમિકાનો વિચાર કરે છે. ચમત્કારોથી દેખાતી વાતો જ સત્ય હોય એમ માનવા પ્રેરાય છે. પણ દરેક જીવમાત્રને સ્થૂલ જણાતા શરીર કરતા પણ વધુ પ્રભાવશાલી વૈકલ્ય શરીર હોય છે. મનઃશરીર ઉપરાંત શુદ્ધિનું મહાન તત્વ તેની પાછલ પ્રબલ રીતે કામ કરે છે એ વસ્તુ ભૂલવી જોઈએ નહીં. અંતિમ સિદ્ધિની નિકટ આવેલા આત્માઓ એ બધી આત્મસમૃદ્ધિ સાથે વિરાજિત થયેલ હોય છે. એઓ જરૂર વિના પોતાની અતુલ શક્તિનો આવિષ્કાર કરવા લલચાતા પણ નથી. કારણ એમના માટે એ સામાન્ય રમત જેવી વસ્તુ હોય છે. એમને દરેક વસ્તુથી છૂટા થવાનું હોય છે અર્થાત્ મુક્ત થવાનું હોય છે. એટલે આપણી દષ્ટિમાં જે અદ્ભૂત ચમત્કાર જણાય છે તે એવા મુક્તિનિકટ આત્માઓને જરાએ વધુ પડતી વસ્તુ નથી. એવા ચમત્કારોને અસત્ય માનવાને લલચાનારા આત્માઓએ પોતાની જ શુદ્ધિનું અદ્યક્ષત્વ જોવાનું છે.

સામાન્ય રીતે જગતમાં આપણે જોઈએ છીએ કે-એક જ ગુરુ પાસે બહુનારા અનેક વિદ્યાર્થીઓ જુદા જુદા ગુણો ધરાવતા હોવાને લીધે જુદા જુદા ક્ષેત્રોમાં ચળકી નિકળે છે. એક વકીલ થાય છે તો બીજો ન્યાયાધીશ થાય છે. એક સૈનિક થાય છે તો બીજો ડૉક્ટર થાય છે. એક સુતાર થાય છે તો બીજો ગવર્ધનો થાય છે. એક ગણિતમાં અપૂર્વ સિદ્ધિઓ મેળવી નવા સિદ્ધાંતો સ્થાપન કરે છે તો બીજો સામાન્ય સરવાળો ગણતા અનેક ભૂલો કરી બેસે છે. એક મુસદ્દો થાય છે ત્યારે બીજો મોટર ડ્રાઇવર થાય છે. એક મહેલોમાં આનંદ ભોગવે છે ત્યારે બીજો ફૂટપાથ ઉપર યુગ્મરો ચલાવે છે. આ બધું થાય છે એમાં અકસ્માત નથી પણ કડોબધ કાર્યપ્રવૃત્તિ છે. સંપ્રિતા કર્મસિદ્ધાંતનો એ સ્પષ્ટ આવિષ્કાર છે. એ બધી અપૂર્ણાની હકીકત છે. જે આત્માને બધા જ બંધનો શિથિલ થયા હોય તેને અનેક સિદ્ધિઓ મળવી એ વિલક્ષણ કે અસ્વાભાવિક ઘટના નહીં પણ શૃંખલાબદ્ધ ઇતિહાસ છે. એ દષ્ટિથી જોઈએ ત્યારે પ્રભુ મહાવીરના જીવનની આસપાસ જે ચમત્કારોની ગુંથણી જણાય છે તેમાં આશ્ચર્ય માનવાની જરાએ જરૂર નથી અને એમાં અસત્યનો અંશ હશે એવી કોઈએ પણ કદપના કરવા જેવી વસ્તુ પણ નથી.

આત્માનો પૂર્ણતા મેળવવાનો અર્થાત્ આત્માની સુખ અનંત શક્તિઓ જાગૃત કરી બધા બંધનોથી મુક્તિ મેળવવાનો દરેક આત્માને હક્ક છે. એ મેળવવામાં જેટલી શિથિલતા જીવ દાખવશે તેટલો તેને વિલંબ થશે. એટલે વિલંબ કે શીઘ્ર ગતિ એ આપણા હાથમાં જ છે. પ્રભુ મહાવીરના છેલ્લા સુપ્રસિદ્ધ સત્તાવીસ ભવોનો ઇતિહાસ જોતાં એ આત્માએ કેવી ઉન્નતિ મેળવી તેમજ અનેક વખત વિકારવશ થઈ પોતાની સિદ્ધિઓને કેવી દૂર અને સદૂર ધકેલી મૂકી એનો અભ્યાસ કરતા જીવાત્માઓ ઉપર સ્વોપાજિત કર્મો કેવું સામ્રાજ્ય ભોગવે છે એ ખુલ્લું પડી જાય છે. અહંકાર આવે છે અને અનંતા જન્મ મૃત્યુના ફેરાઓ ઉત્પન્ન કરી દે છે. ક્રોધ આવે છે અને અત્યંત દુઃ નિકાયિત કર્મોનો બંધ થાય છે. ધણાએ શુભ કર્મોમાં પણ વચમાં વચમાંથી એકાદ સ્પુલિંગ પ્રજ્વલિત થઈ કર્મની જ્વાલા પ્રગટ થાય અને આત્મસિદ્ધિઓ દૂર ને દૂર ધકેલી મૂકે એવા બનાવો એ મહાન પવિત્ર આત્માના કડીબંધ ઇતિહાસ ઉપરથી જણાય છે. આપણી દૃષ્ટિ જો વિકૃત હોય તો આપણને નિર્ભળ સત્ય સમગ્રતા વિલંબ થાય માટે આપણી દૃષ્ટિ પૂર્વગ્રહ-દૂષિત નહીં હોવી જોઈએ અને તેની સાથે જ સત્ય જાણવાની વિકારરહિત ભાવિક શુદ્ધ વૃત્તિ હોવી જોઈએ કાષ્ઠ આત્મા સંબંધી વિચાર કરતી વેળા પ્રસ્તુત જીવનનો જ નહીં પણ અનાદિ કાળથી ચાલતી જન્મપરંપરાનો ઇતિહાસ નજર સામે ધરવો જોઈએ, તો જ સાચી કલ્પના આપણે મેળવી શકીએ.

પ્રભુ મહાવીરના જીવનમાં જે અદ્ભુત જણાતી ઘટનાઓ જણાય છે તે ઉપજીવી કાઢવાની કાષ્ઠને કાંઈ પણ જરૂર ન હતી. તેમજ એવી ચમત્કારની ઘટનાઓનો ઇતિહાસ પ્રસિદ્ધ કર્યો ન હોત તો પ્રભુનું ચરિત્ર શીઘ્ર પડી ગયું હોત એમ પણ નથી અને જે મહાનુભાવોએ એ ચરિત્ર લખ્યું છે તેમનો દરજ્જો જોતાં અને એમના અન્ય ગ્રંથો જોતાં એઓ એકાદ શબ્દ પણ અસત્ય લખે એવું માનવાને જરાએ કારણ નથી; ઉલટું એવી કલ્પના કરવી એ એક મહાન પુરુષોત્તમની આજ્ઞાતના કરવા બરાબર છે, એનો જરૂર વિચાર કરવો જોઈએ.

મતલબ કે-પ્રભુ મહાવીરના જીવનમાં જે અદ્ભુત રમ્ય ઘટનાઓ વર્ણવી છે એ પ્રભુના આત્માની સ્વાભાવિક સિદ્ધિઓનો પરિપાક છે માટે એ શ્રદ્ધેય વસ્તુ તરફ આપણે સરસ દૃષ્ટિથી જ જોવું એ ઉચિત છે. પ્રભુ મહાવીરની જન્મજયંતિના પ્રસંગે એ મહાન વિભૂતિ તરફથી શુભ પ્રેરણાઓ મળે એટલું કહી વિરમું છું.

ભગવંત મહાવીરની ભાવના.

લેખક: શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચૌકસી

પ્રતિવર્ષ ચૈત્ર શુક્લ ત્રયોદશી આવતાં જ, અંતિમ શાસનપતિ શ્રી મહાવીર પ્રભુનો જન્મદિન યાદ આવે. એ નિમિત્તે વિવિધ કાર્યક્રમો જુદા જુદા પ્રદેશોમાં યોજાય અને આ પવિત્ર દિનની ઉજવણી થાય. આ જાતના જયંતિ મહોત્સવો-જિગતી પ્રજામાં ચેતના પ્રગટાવે, પોતાના ધર્મપ્રણેતાના પવિત્ર જીવનમાં અવગાહન કરવાની તક પ્રાપ્ત કરાવે અને ધૃતર સમાજમાં જૈનધર્મ સંબંધી જ્ઞાન પ્રસારવામાં કારણરૂપ બને-એ અર્થે જરૂરના છે.

પણ જે યુગમાં આપણે જીવી રહ્યા છીએ અને દિવસે દિવસે જે રીતે શોષખોળ આગળ વધે છે એ જોતાં આપણાથી ન તો પ્રભુના ગુણકીર્તન કરી બેસી રહેવાય કે ન તો પોપટની માફક તેઓશ્રીના જીવન અંગે રટના કરી જવાય. હવેનો યુગ હાકલ કરે છે કે ઈંક નક્કર કાર્ય કરવાની. માત્ર જૈનો જ નહીં પણ ધૃતર પ્રજાજનો પણ ભગવંત શ્રી મહાવીર દેવે પોતાના જીવનમાં અહિંસાનો સંદેશ પ્રસારવામાં, સત્યના મૂલ્યાંકન કરવામાં, ચૈત્રવૃત્તિના પરિહારમાં, બ્રહ્મચર્ય જેવા ઉત્કૃષ્ટ ગુણની સાધનામાં અને આરંભ-સમારંભમાંથી બચી જઈ અસ્પ સાધનોથી જીવનનિર્વાહ કરી, અન્ય માનવોમાં જ માત્ર નહીં પણ, સારીયે પ્રાણીસૃષ્ટિમાં ‘જીવો અને જીવવા દો’ નો કીમતી નાદ ગુંજતો કરવામાં, ઉપદેશદ્વારા જે સિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી છે તેનો બરાબર અભ્યાસ કરી શક્તિ અનુસાર પ્રસારવામાં કટિબદ્ધ થઈએ એવી આશા સેવે છે.

ભગવંત શ્રી મહાવીર દેવની ભાવના શું હતી? ‘સવિ જીવ કરું શાસનરસી’ એ જ કે બીજું કંઈ? જો એ જ હતી અને એ વાત દીવા જેવી સ્પષ્ટ છે તો આજના સમયમાં આપણી દરેકની ફરજ શી હોઈ શકે?

અહીં એ સંબંધમાં કહેવાનું કે-પ્રભુ શ્રી મહાવીર કેવલ્ય-પ્રાપ્તિ પછી જે ઉમદા રહસ્ય પોતાને લાંબું, એ જનસમૂહમાં વિસ્તારવા, કેવી કેક બાંધી નીકળી પડ્યા એ તરફ દૃષ્ટિપાત કરીશું તો—અરે! કર્મો ખંભેરવા કેવા વિષમ સ્થળોમાં વિચર્યા એ જોઈશું તો—ધડીબર સ્તબ્ધ થઈ જવાશે. સહજ ભાવના સૂરેશે કે આજના અનુકૂળતાભર્યા યુગમાં સાધનોની સંજીન સામગ્રી વારસામાં પ્રાપ્ત થયેલી છતાં—આપણે કંઈ જ કરતા નથી. ઉપરજીવતા દેખાવમાં જ પ્રભાવતા માની રહ્યા છીએ. તેઓશ્રીએ સંયમ સ્વીકાર્યા પછી જે જે પ્રદેશોમાં વિહાર કર્યો છે તેના નામો પણ પૂરા જાણીતા નથી! શ્રી કલ્પસૂત્ર તેમજ શ્રી ભગવતીસૂત્ર આદિ અંગોમાં આવતાં વર્ણન પરથી શ્રમજી ભગવાન મહાવીર નામના હિંદી પુસ્તકમાં પુરાતત્ત્વવેત્તા પં. શ્રી કલ્યાણવિજયજી ગણિએ જે નોંધ તૈયાર કરી છે એ વાંચતાં હરકોઈ જૈનની છાતી કુચે તેમ છે અને એનાથી અભ્યાસી હૃદયને અતિ આહ્વાદ જન્મે તેમ છે. એ સ્થાનોના નામ કાળગળે ભૂંસાઈ જવા આગ્યા છતાં, પરિવર્તન પામ્યા છતાં, એ

૧૨૪

શ્રી ઝેન ધર્મ પ્રકાશ.

[ચૈત્ર

અંગેના વળુનો પરથી અને આસપાસના ઉદ્દેશો અનુસાર આજે પણ અંકોડા સંધી થકાય છે. ગણિ મહારાજશ્રીએ અંકોડા મેળવી અકારાદિના કમ મુળ્ય લંબાણ કોષ પ્રથના પ્રાંતભાગે આપેલ છે. એ દિશામાં વધુ માહિતી મેળવવા સારુ, એક સમયના એ પ્રદેશો કેમ નામશેષ થઈ ગયા, સાં આજે કેવા ચિન્હો અસ્તિત્વમાં છે એ જાણવા સારુ આપણે જાગ્રત થવાની જરૂર છે.

જેની પાછળ ઇતિહાસની શ્રીખલા મજબૂત રીતે સંકળાયેલી છે એ રથાન, એ ધર્મ કે એ સાહિત્ય આજે વિદ્વાનોમાં અતિ મહત્વનું રથાન મેળવે છે. એ સારા વિશ્વનું આકર્ષણ કરી શકે છે. જ્ઞાતિની પ્રજા જૂન લાગી છે એવી આજની દુનિયાને ખરેખર એ અમીરસના પાન સમ નિવડે તેમ છે. અહીં તેા માત્ર એ નામોની યાદી આપેલ છે. એ ક્યાં આખ્યા અને એ અંગે આપણા સાહિત્યમાં કમ નોંધો મળે છે એ જાણવાના જિજ્ઞાસુ એ તેા એ પુસ્તક વાંચવું જરૂરી છે.

૧ અંગ ૨ અગ્ર ૩ અનાયદેશ ૪ અપાપા ૫ અખાધ (અખાદા) ૬ અંબસાલ-
ચેત્ય. ૭ અયે.ધ્યા. ૮ અવન્તિ ૯ અરિયગ્રામ ૧૦ અહિજન ૧૧ આમલકદ્વા ૧૨ આલ-
ભિકા વા આલંભિયા ૧૩ આવર્તાગ્રામ ૧૪ ઉજ્જયિની ૧૫ ઉત્તરકોસલ ૧૬ ઉત્તરવાયાલા
૧૭ ઉત્તરવિદેહ ૧૮ ઉદંડપુર ૧૯ ઉનામ ૨૦ ઉદ્દલુકાતીર ૨૧ ઝણુપાલિકા (ઝણુવાલિકા)
૨૨ ઝણુપુર ૨૩ કનકખલ ૨૪ કણુગપુર ૨૫ કલ્લીસમાગમ ૨૬ કયંજના ૨૭ કણુ-
સુવણુ ૨૮ કર્મોરમ ૨૯ કલંજુકા ૩૦ કલિંગ ૩૧ કાકન્દી ૩૨ કાંચનપુર ૩૩ કામિપદ્ય
૩૪ કાલાકમનિવેશ ૩૫ કાશી ૩૬ કિરાતદેશ ૩૭ કુંડામ ૩૮ કુત્સ ૩૯ કુનાલ (કુણાલા)
૪૦ કુમારસંનિવેશ ૪૧ કુરુ ૪૨ કુરુખંડલ ૪૩ કુશાત ૪૪ કૃષિક સંનિવેશ ૪૫
કુર્મગ્રામ ૪૬ કેકય ૪૭ કેટિવર્ષ ૪૮ કોમિત્તા ૪૯ કોલાકસંનિવેશ ૫૦ કોશલ ૫૧ કોસલા
પર કોશામ્બી ૫૩ કોશિકી ૫૪ ક્ષત્રિયકુંડપુર ૫૫ ક્ષિતિપ્રતિષ્ઠિત ૫૬ ગંગા ૫૭ ગમ્પુર
૫૮ ગંડકી ૫૯ ગુણુશીલ ૬૦ ગોકુગ (ગજગામ) ૬૧ ગોઅરગામ ૬૨ ચમ્પા ૬૩ ચેદી
૬૪ ચોરાક સંનિવેશ. ૬૫ છમ્માણિ ૬૬ જંબૂસંડ ૬૭ જંભિયગામ ૬૮ તામ્રાકસંનિવેશ
૬૯ તામ્રલિમિ ૭૦ તુંગિક સંનિવેશ ૭૧ તુંગિયાનગરી ૭૨ તોસલિગામ ૭૩ યુજુગ સંનિવેશ
૭૪ દક્ષિણકોશલ ૭૫ દક્ષિણુ આલિયુકુંડપુર ૭૬ દક્ષિણુવાયાલા ૭૭ દશાર્થ ૭૮ દશાર્થપુર
૭૯ દદભૂમિ ૮૦ દારવતી ૮૧ નંગજાગાંવ ૮૨ નન્દીગ્રામ ૮૩ નન્દીપુર ૮૪ નાલંદા
૮૫ પતકલક ૮૬ પંચાલ ૮૭ પાડલિખંડ ૮૮ પાદા ૮૯ પાવા (આ નામની ત્રણ
નગરીઓ હતી) ૯૦ પાલકગ્રામ ૯૧ પુંડ્રવર્ધન ૯૨ પુરિમતાલ ૯૩ પૂણુકળશ ૯૪
પૂણુપા ૯૫ પેઠાલગ્રામ ૯૬ પોતનપુર ૯૭ પોલાસપુર ૯૮ પ્રતિજ્ઞાનપુર ૯૯ અનારસ
૧૦૦ બકસાત્રગ્રામ ૧૦૧ બ્રાહ્મણગ્રામ ૧૦૨ ભંગિ ૧૦૩ ભદ્રિયા ૧૦૪ ભદ્રિલનગરી
૧૦૫ ભોગપુર ૧૦૬ મગધ ૧૦૭ મત્સ્યદેશ ૧૦૮ મદુરા ૧૦૯ મદ્દના સંનિવેશ ૧૧૦
મધ્યમા ૧૧૧ મલયગ્રામ ૧૧૨ મલયદેશ ૧૧૩ મલ્લદેશ ૧૧૪ મહાપુર ૧૧૫ માકન્દી
૧૧૬ માલવ ૧૧૭ માધુપુરી ૧૧૮ મિથિલા ૧૧૯ મિઢિયા ૧૨૦ મૃગગ્રામ ૧૨૧ મૃતિકા-

વતી :૧૨૨ મેઢિયગાંવ ૧૨૩ મોકાનગરી ૧૨૪ મોરાકસંનિવેશ ૧૨૫ મોસાસિ ૧૨૬ મોયંસંનિવેશ ૧૨૭ રાજગૃહ ૧૨૮ રાઠ(લાઠા) ૧૨૯ રૂપવાલુકા ૧૩૦ રોહીડકનગર ૧૩૧ લોહાગંભા ૧૩૨ વગ ૧૩૩ વજ્રમૂર્તિ ૧૩૪ વટ ૧૩૫ વતસ ૧૩૬ વરણા ૧૩૭ વર્ધમાનપુર ૧૩૮ વાણિજ્યગ્રામ ૧૩૯ વાળુકાગ્રામ ૧૪૦ વિજયપુર ૧૪૧ વિદેહ ૧૪૨ વિરાટ ૧૪૩ વિશાખા ૧૪૪ વિતભય ૧૪૫ વીરપુર ૧૪૬ વૈશાલી ૧૪૭ શરવણગ્રામ ૧૪૮ શાંડિલ્ય ૧૪૯ શાલિશીર્ષ ૧૫૦ શ્રાવસ્તી ૧૫૧ શ્વેતાશ્રિમ્બા ૧૫૨ સાકેત ૧૫૩ સાનુલક્રિયગ્રામ ૧૫૪ સાહજની ૧૫૫ સિન્ધુદેશ ૧૫૬ સિદ્ધાર્થપુર ૧૫૭ સિનપદ્મી ૧૫૮ સુધોષનગર ૧૫૯ સુમંગલા ૧૬૦ સુરજિપુર ૧૬૧ સુવર્ણખળ ૧૬૨ સુંસમાર ૧૬૩ સુરસેન ૧૬૪ સૌર્ગધિકા નગરી ૧૬૫ સૌરાષ્ટ્ર ૧૬૬ સૌર્યપુર ૧૬૭ સૌવીર ૧૬૮ હલિદુકગ્રામ ૧૬૯ હસ્તિનાપુર ૧૭૦ હસ્તિશીર્ષ.

તા. ક.—ઉપરના નામોમાં કેટલાક સ્થળે ભગવંત શ્રી મહાવીર દેવ વિચર્યા હોય એવું ખાત્રીપૂર્વક નથી કહી શકાતું, છતાં વર્ણનમાં કેટલાક ઉદ્દેશો આવતા હોવાથી નોંધમાં સમાવેશ કર્યો છે.

આ રીતે લંબાણુ યાદી આપવાનું કારણ એક જ છે કે-દેશકાળ સામે રાખી આપણે જોને પ્રભુસ્થાપિત ચતુર્વિધ સંધના—સાધુ-સાધ્વી, શ્રાવક-શ્રાવિકા-દરેક અંગો, એ દિશામાં જનતા વધુ રસ લેતી થાય એવા માર્ગોની વિચારણામાં એકચિત્ત બનીએ અને પ્રજાવતનાના સાચા રસ્તે સ્વશક્તિનો અને દ્રવ્યનો વ્યય કરીએ.

ચરમ તીર્થપતિના શાસનમાં, તેઓશ્રીના જન્મદિન જેવા પવિત્ર અવસરે પ્રતિષ્ઠા કરીએ કે—

‘અમે સંગઠિત બની ભગવંત ! આપશ્રીનો સંદેશો
‘વિશ્વને શાસનરસી’ કરવારૂપ અમલી બનાવીશું.’

એ સારુ પ્રભુશ્રીના પ્રત્યેક વિહારસ્થળ પાછળનો ઇતિહાસ એકઠો કરવામાં, આજે જે સ્થાનો જીર્ણ-શીર્ણ દશામાં મરવાના વાંકે જીવી રહ્યા છે તેનો ઉદ્ધાર કરવામાં, અને ભારતવર્ષના ચારે ખૂણામાં જે અનુપમ વારસો-અદ્ભુત કારીગરી અને ઉત્કૃષ્ટ શિલ્પના ક્ષામ એવા દેવાલયોરૂપે નજર સામે છે એને સુરક્ષિત રાખવાનો એક કેન્દ્રસ્થ સંસ્થા દ્વારા પ્રયત્ન કરીએ. વિશેષમાં એ રમણીય મંદિરોમાં વિરાજમાન વિવિધ પ્રકારી પ્રતિમાઓનું શૌભ્ય રીતે પૂજન થાય તેવી ગોઠવણુ કરીએ. હળ્મરો ઉપાસકોના ત્યાં ગમનાગમન ચાલુ રહે એવી યોજના ઊભી કરીએ અને જે આગમરૂપે સાહિત્યનો અણુમૂલો ખજાનો પ્રાપ્ત થયો છે એ માત્ર બંડારમાં પૂરી ન રાખતાં, આજના સાધનોદ્વારા જગત એનું પાન કરે અને એ દ્વારા સાચી શાંતિ મેળવે એવો પ્રચાર કરવા સારા પ્રમાણમાં ધન ખર્ચીએ. સરળ વાણીમાં અને સુશોભિત રીતે એ સાહિત્યનું પ્રકાશન કરીએ.

ભગવંત-ભાષિત અહિંસા જેટલા વધુ પ્રમાણમાં વિસ્તરશે એટલા બહોળા પ્રદેશમાં

શ્રી વીરસમરણ અને આપણું કર્તવ્ય.

લેખક—મુનિરાજશ્રી ચંદ્રમહાસાગરજી.

ધર્મ, રાષ્ટ્ર અને સંસ્કૃતિની પ્રગતિમાં સદા બળે કદમ આગળ ફાળ ભરનાર જૈનસમાજ આજે આટલો પાછળ કેમ પડી ગયો છે? તે વિચારવાની તરફી એના નાથકો આજે કેમ લેતા નથી?

ઇતિહાસનાં પાનાં સાક્ષી પૂરે છે કે—જે વિરલ અને વિરાટ કાર્યો જૈનાચાર્યો, જૈન મહામંત્રીઓ અને સુધાવકા કરી ગયા છે, તે વિરલ અને વિરાટ કાર્યો આજના માનવ માટે પચદશકે છે!

આજનો જૈનસમાજ તે જ માનવ-મૂર્ધન્ય શ્રી મહાવીરનો સંતાન છે કે જેનો પુનિત જન્મ આજથી ૨૫૫૦ વર્ષ પૂર્વે ઐત્રસુદ તેરસના યાદગાર દિને, આ પવિત્ર ભારત-ભૂમિમાં થયો હતો, અને જેમણે વિશ્વમાં અહિંસા અને સમ્યગ્જ્ઞાનની મહાસરિતાઓ વહેતી કરી હતી. છતાં એનો જ સંતાન એવો જૈનસમાજ સ્વાર્થ અને અજ્ઞાનની અંધારી ગલીઓમાં અથડાઈ રહ્યો છે. આ કેવી દુઃખદ અને વિષમ ઘટના છે! આ અંધારી ગલી-ઓમાં પરિભ્રમણ કરતાં કેટલાક માનવોને એટલું જ જ્ઞાન નથી કે જૈનોની ઝળહળતી સંસ્કૃતિ-અપૂર્વ આદર્શ જેવા જિનાલયો; આજે જડતાના તૂફાની મહાસાગરમાં ડોલતી નૌકાની જેમ ભયભ્રસ્ત બન્યાં છે!

જે મદિરોના સર્જન પાછળ અઢળક સ્તંપતિઓ ખર્ચાણી હતી અને જે જિનાલયોના રક્ષણ માટે સ્વાર્પણો કરાયાં હતાં, તે મન્દિરો અને જિનાલયો, આજે નાપાકોના અપવિત્ર ચરણોથી અપવિત્ર બની રહ્યાં છે! પવિત્રમાં પવિત્ર ગણાતાં તીર્થ-ધામો આજે અસંસ્કૃત

સાગી શાંતિ પ્રસરશે. તેઓશ્રીનો અનેકાંત સિદ્ધાંત જોટલો અમલી બનશે, એટલો જીવન-કલહ ઓછો થશે, રગડાઝઘડા શમી જશે. આજના યુગમાં-દરેક વિષયમાં સમન્વય દૃષ્ટિ જ કારગત નિવડશે. એ દૃષ્ટિના મૂળ સ્વાદ્વાદ મત સિવાય અન્યત્ર શોધ્યા જડે તેમ નથી જ. તીર્થકરદેવોએ તેથી જ એકાંત માર્ગોને બાજુએ રાખી, અનેકાંત દર્શનનો ડિઝિમનાદ ગુંજતો કર્યો છે. વિશ્વને એ પ્રતિ આકર્ષવા સારું 'પ્રેમ' નો માર્ગ દાખવ્યો છે. પણ આપણે આજે નજર કરીશું તો એ કીમતી આદેશ ખુદ આપણે જ જૈનો ભૂલી ગયા હોએ. આજના પવિત્ર દિને પુનઃ એને સ્મૃતિમાં તાજે કરી, જીવનમાં ઉતારવાનો નિશ્ચય કરીએ. આપણા આચરણની અસર આસપાસ વિસ્તર્યા વિના નહીં જ રહે. ભગવંત શ્રી વર્ધમાનસ્વામીની ઉત્કૃષ્ટ ભાવના એથી બર આવશે અને જૈન જયંતિ શાસનમ્ નો નાદ દુનિયાભરમાં ગુંજી ઉઠશે.

અંક ૬]

શ્રી વીરસ્રમરણ અને આપણું કર્તવ્ય.

૧૨૭

માનવરાક્ષસોના બચંકર લોખંડી પંજરોમાં દિન-પ્રતિદિન બદલ થતાં જાય છે. અને પાકિસ્તાન જેવાં પ્રદેશમાં તો, લગ્ય જિનાલયોમાં આજે ઘેર ખોદાઇ રહી છે અને મારવાડમાં અનેલા બનાવો માનવીનાં હાડ ધૂળવે છે. છતાં આપણે સ્વાર્થાન્ધતામાં ધોર્ષા કરશું અને નિર્માણ્યતા દાખવીશું તો સમયનું એવાણુ સૂચવે છે કે-તમારી અપૂર્વ સંસ્કૃતિ પર કાળનો ગાઢ અંધકારમય પડદો સમયની મર્યાદા માટે છવાઈ જશે !

આ યુગમાં સ્વાર્થાણુ કર્યા વિના, આત્મભોગ આપ્યા વિના, સ્વાર્થાન્ધતા હોઆ વિના અને આત્મિક બળ કેળવ્યા વિના, સ્વમાનભરે જીવી શકાય એમ નથી; અને સંસ્કૃતિનું રક્ષણ પણ કરી શકાય એમ નથી ! આ જ્વલંત યુગમાં વાતો શું કે વકતૃત્વ શું ? બાષણો શું કે શબ્દજાળ શું ? એથી કાંઈ વળે એમ નથી. આજનો ક્રાંતિકાર યુગ તો માગે છે, વાસ્તવિક જગતનાં નક્કર કર્તવ્યો.

માટે તમારા ધર્મના રક્ષણ ખાતર, તમારી જ સંસ્કૃતિની સલામતી ખાતર, તમારા તીર્થોના અસ્તિત્વ ખાતર, અને તમારા સિદ્ધાન્તોની હૈયાતી ખાતર પણ જાગો !

ધર્મ, સંસ્કૃતિ, તીર્થો અને સિદ્ધાન્તો પર આપત્તિઓની કાળી વાદળી તૂટી પડે, એના પૂર્વે જ જાગી જવું, એમાં જ દીર્ઘદર્શીનું ગૌરવ અને કલ્યાણ છે !

આમ જુઓ ! સમય અને પ્રવાહ થંબ્યા નથી, થંબતા નથી અને થંબશે પણ નહિ; માટે બનતા સમયમાં સચેત અને જાગૃત બની સ્વરક્ષણ કરી લેવું એ પ્રત્યેક સમજી માનવીની પ્રથમ દરજ છે. એ દરજમાં જે માનવી જેટલો પાછળ રહેશે, તેટલાં તે માનવી પોતાની જાતનો, રાષ્ટ્રનો અને ધર્મનો દ્રોહી ગણાશે. આવા દ્રોહને પ્રાચીન અને અર્વાચીન ઇતિહાસ કથું પટને ફાડી નાખે એવા શબ્દોમાં વ્યક્ત કરી રહ્યો છે. છતાં આ વાતને નહિ સાંભળવા માટે કોઈ પોતાના કાનમાં આંગળી નાખશે, તેટલા માનથી કાંઈ જગત બહેરું બનનાર નથી.

બહેરો તો બનશે કાનમાં આંગળી નાખનાર !

માટે, કાનના પડદાને દૂર કરી, સમય અને શ્રી વીરની હાકલ સાંભળો અને સમય સાથે મજબ કદમ ભરો. તમો શ્રી વીરના સંતાન છો તો વીર બનો, ધીર બનો. કલ્યાણકારી શ્રી વીરના પુનિત જન્મ-કલ્યાણક દિવસે એમના અનિર્વાચનીય શુણ્ણને સાંભળી પ્રેરણાની બક્ષીસ મેળવી રહો. એમના સંદેશની અમૃતવર્ષા આ દાઝેલી દુનિયા પર વર્ષાવી રહો. તમારી સંસ્કૃતિની અને સિદ્ધાન્તોની રક્ષા ખાતર અમર અલિદાનોને અર્પી રહો, અને શાંતિના દ્વારા છોડતો શ્રી વીરનો અમર ઉપદેશ યુગ યુગ જીવંત રહો !!! એ જ એક શુભેચ્છા !!!

જળ-વિહાણા સરોવરની માટીમાં જેમ અનેક તડ-ફાડ પડે છે તેમ માનવતા-વિહાણા ધર્મમાં પણ અનેક તડ-ફાડ પડે છે. —ચિત્રભાનુ.

વિદ્વાનોને ધર્મની ચર્ચા કરવા બેસાડીએ તો કદાચ દિવસોના દિવસો સુધી તેનો અંત નહિ આવે. સામાન્ય માનવીને જો પૂછીએ કે તમે ધર્મનું આચરણ કરો છો તો એ પણ પોતે જો ધર્મનું જે રીતે આચરણ કરે છે તેની વાત કરતા થાકશે નહિ, પણ ધર્મ એ ચર્ચા કરવાનો વિષય નથી કે વાત કરવાનું ક્ષેત્ર નથી. એ તો છે જીવનમાં ડગલે ને પગલે આત્માની સાથે વણી લેવા જેવું આચરણ.

આ વાત આજે સમજે છે કેટલા ? કોઈ કહેશે ધર્મથી મોક્ષે જવાય માટે ધર્મ કરવો. કોઈ કહેશે તેનાથી સદ્ગતિ મળે, આનંદ મળે માટે ધર્મ આચરવો. કોઈ કહેશે તેનાથી ભૌતિક સુખ અને મોજશોખ મળે માટે ધર્મ આચરવો. પણ એ બધા ધર્મની વાતો કરનારા કે તેના બાહ્ય સ્વરૂપમાં રસ લેનારા જ નજરે ચડે છે.

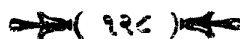
પ્રશ્ન એ થશે કે ધર્મનું હાઈ શું ? ધર્મનો આત્મા કયો ? ધર્મનું મૂળ શેમાં ? આ પ્રશ્નને તમે કદી વિચાર્યો છે ખરો ? જો આ પ્રશ્નનો શાન્તિથી વિચાર કરવામાં આવે તો ધર્મને નામે થતા જણાતા અનેક ઝખઝા અને મતભેદોનો સહેલાઈથી અંત લાવી શકાય. પણ મૂળમાં જોડું ઉતરવું છે જ કોને ? સૌને જોઈએ છે આડંબર, માત્ર આડંબર, ધર્મના આત્મા વગરનું જોણીયું. તે આત્મા વગરનું જોણીયું ઉદ્ધાર કંઈ રીતે કરે ? આત્મા વગર જોણીયાનું શું થાય ? એ કહેવાની જરૂર નથી. જળ વગર સરોવરની માટીની શી દશા થાય છે ? એવી જ ખરાબ દશા ધર્મના આત્મા વગરના જોણીઆની થાય છે; માટે એ આત્માને આપણે પીછાણીએ જોઈએ.

ધર્મનો આત્મા કે તેનું મૂળ છે: માનવતા. માનવતા વગર કયો ધર્મ ટકી શકે ? જેમાં માનવતા નથી એ ધર્મ નથી પણ અધર્મ છે, તો પછી આજથી હવે તમે જે કંઈ ધર્મ આચરો તો 'માનવતા'નો પહેલો વિચાર કરશો. અમુક આચરણમાં માનવતા કેટલી છે અને અમુક આચરણ માનવતા-વિરોધી કેટલું છે તેની ઉપરથી જ હવે ધર્મ કે અધર્મનો નિર્ણય કરશો.

આટલું જો કરશો તો તમારા મનમાં ધર્મ અંગે કદાપિ યુગ્યવણુ બીમી થશે નહિ. ધર્મના કાર્યોમાં આ કરું કે પેલું કરું એવી મુશ્કેલી તમને પડશે નહિ. 'માનવતા'ની ચાવી લગાવો અને 'ધર્મ' અંગેની મુશ્કેલીઓ કે કાયડાઓ તો તરતજ ઉકલાઈ જશે.

હવે 'ધર્મકરણી' માં માનવતાને મોખરે રાખશો. એ સિવાય એક ડગલું પણ ભરશો નહિ.

કાંતિલાલ જ. દાશી

છાંતરમા જન્મદિનની શુભેચ્છાઓ.

આપણી સભાના પ્રમુખ શ્રી જીવરાજભાઈ ઓધવજી દાશી ગત માહ વદિ ૧૩, શનિવારના રોજ પંચોતેર વર્ષ પૂરા કરી છાંતરમા વર્ષમાં પ્રવેશ કરતા હોઈ તેઓશ્રીના

શુભેચ્છા તરફથી એક મેળાવડો શ્રી દાદા-સાહેબ જૈન બોર્ડિંગમાં તે દિવસે બપોરે ચાર વાગે શ્રીયુત ભોળીલાલભાઈ મગનલાલ શેઠના પ્રમુખપણા નીચે યોજવામાં આવ્યો હતો, જે પ્રસંગે ઉપસ્થિતિ સારી હતી.

સરચાતમાં શ્રી કૃતેહચંદ ઝવેરભાઈના આવેલ શુભેચ્છાના સંદેશના વાંચન બાદ આપણી સભાના સેક્રેટરી શ્રી દીપચંદ જીવજીલાલ શાહે જણાવ્યું કે—શ્રી જીવરાજભાઈએ શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા, ભાવનગર પાંજરાપોળ અને જૈન બોર્ડિંગને પોતાની સેવાનો અવિરત લાભ આપ્યો છે. બોર્ડિંગ માટે જે વીશ હજારનું નવું ફંડ એકત્ર કરવામાં આવેલ તે તેમના જ પ્રયાસનું ફળ હતું. તેઓ તંદુરસ્તીભર્યું દીર્ઘાયુષ ભોગવી સેવાના કાર્યો વિશેષ ને વિશેષ કરે તેમ પ્રાર્થું છું.

શ્રી જીવરાજભાઈ ઓધવજી દાશી.

બાદ શ્રી અમરચંદ માવજી શાહે સ્વરચિત શુભેચ્છાદર્શક કાવ્ય વાંચી સંભળાવ્યું હતું. બાદ શ્રીયુત છોટાલાલ ગિરધરલાલ શાહે જણાવ્યું કે—સેવામય વર્ષો ગાળવાં એ જ ખરેખરે ધન્ય જીવન છે. સેવામય તેમજ ન્યાયપરાયણ વિચારો ધરાવવા તે એક વાત છે અને તેને આચરણમાં મૂકવા તે બીજી વાત છે. શ્રી જીવરાજભાઈએ એ ન્યાયને દીપાવ્યો છે તેની સાથેસાથ સેવાભાવનાને વિકસાવી છે. સભા અને બોર્ડિંગનું દિત તેમને હૈયે છે અને હું આશા રાખું છું કે—તેઓ બંને સંસ્થાને વધુ સુદૃઢ બનાવે.

શ્રી મણિલાલ મોહનલાલ પાદરાકરે જણાવ્યું કે—શ્રી જીવરાજભાઈ એક ચોક્કસ તરીકે ઝળુમ્મા છે. તેઓની સેવાભાવના વિકસતી છે. તેઓને આપણા પ્રેમનો કુંભ અર્પણ કરીએ, જેમાં સ્નાન કરીને તેઓ તંદુરસ્ત દીર્ઘાયુષ ભોગવે. સત્પુરુષને શોભે તેવું જીવન

વ્યતીત કરી તેઓ સેવાનો મંત્ર અહોનિશ રહ્યા કરે તેમ ઇચ્છું છું, અને સાથેસાથ પ્રાર્થું છું કે—આવા વિરલ પુરુષો સમાજની વિશેષ સેવા કરવા દીર્ઘાયુષી થાય.

બાદ ભાવનગર કોર્ટના વધારાના સેશન્સ જજ શ્રી દોશી સાહેબે જણાવ્યું કે—સાહિત્ય ક્ષેત્રમાં તેઓનો ઉમદા ફાળો છે. ન્યાયપ્રિયતા સંબંધમાં તેમની પણ પ્રશંસા મેં સાક્ષી છે. હું તેમનું દીર્ઘાયુષ ઇચ્છું છું.

શ્રી ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈ શાહે જણાવ્યું હતું કે—શ્રી જીવરાજભાઈ શરીરે વૃદ્ધ થયા છે, પણ વિચારથી વૃદ્ધ નથી. તેમની આધ્યાત્મિક વિચારશ્રેણી, સ્વાદ્વાદ સંબંધી જ્ઞાન, અને ન્યાયખાતું તેમના હસ્તક હોવાથી પૃથક્કરણ કરવાની તેમની શક્તિ અવશ્ય અભિનંદનીય છે. તેમનામાં એક વિશિષ્ટ ગુણ છે કે—તેઓ કદી કદામહી બન્યા નથી.

બાદ શ્રી લોગીલાલભાઈ મગનલાલ શેઠે જણાવ્યું કે—તેઓએ પંચોતેર વર્ષ પૂરાં કર્યાં છે, હવે પચીસ વર્ષ કાઢી નાખશે તેવી અમારી હાર્દિક અભિલાષા છે. તમે પ્રસારક સંભાના આત્મા તરીકે કાર્ય કરી રહ્યા છો તે અવશ્ય પ્રશંસા કરવા લાયક છે. હું તમારું તંદુરસ્ત દીર્ઘાયુષ ઇચ્છું છું.

પ્રતિ શ્રી જીવરાજભાઈએ પોતાના પ્રત્યે શુભેચ્છા વ્યક્ત કરવા બદલ સૌનો આભાર માન્યો હતો. છેવટે અસ્પાહારને ન્યાય આપી સૌ વિખરાયા હતા.

*

*

*

×વૃદ્ધાવસ્થા ભારરૂપ ન પડે અને તેનો કેવી રીતે સદુપયોગ થઈ શકે, તેનું રહસ્ય સમજવા આ માસિકના સં. ૨૦૦૪ માં પ્રસિદ્ધ થયેલ પાના નં. ૭૨-૧૦૨-૧૩૩ વૃદ્ધત્વમીમાંસાના લેખો! ઉપર અમારા વાંચકોનું આ પ્રસંગે લક્ષ્ય ખેંચીએ છીએ. તેમાં લખ્યું છે કે :

“ સમગ્ર રીતે વિચાર કરતાં વૃદ્ધાવસ્થા દુઃખમય કે શાપરૂપ નથી. મનુષ્ય જીવનના કળશરૂપ છે. જીવનની પરાકાષ્ઠાએ વૃદ્ધાવસ્થામાં જ પહોંચાય છે. ચારિત્રમાં શુદ્ધતા અને હડાપણમાં વિશાલતા વૃદ્ધાવસ્થામાં આવે છે. જીવનની પરિપાક દશા લાંબા જીવન પછી જ પામી શકાય છે.

“ જીવનકાળનું માપ ગણિત પ્રમાણે કરવાનું નથી, પણ આધ્યાત્મિક ગુણોના ઉત્તરોત્તર વિકાસની દૃષ્ટિએ કરવાનું છે, અર્થાત્ અમુક વર્ષ માણસ જીવ્યો એ ખરા જીવનનું માપ નથી, પણ કેટલા આધ્યાત્મિક ગુણો તેનામાં વિકાસ પામ્યા તે તેના જીવનનું માપ છે. ”

ખાસ વાંચવા લાયક પુસ્તકો

૧ આનંદઘન ચોવીશી-સાર્થ	૧-૧૨-૦	૩૧ યુગાદિ દેશના	૦-૧૨-૦
૨ ઉપમિતિ પીઠખંધ-ભાષાંતર	૦-૧૨-૦	૩૨ ભુવનભાનુ કેવળી ચરિત્ર	૦-૮-૦
૩ આચારપ્રદીપ	૧-૪-૦	૩૩ પ્રાકૃત વ્યાકરણ	૧-૮-૦
૪ આગમસારોદ્ધાર	૦-૧૨-૦	૩૪ દ્રવ્યગુણપર્યાયનો રાસ	૧-૮-૦
૫ વીશસ્થાનક તપવિધિ	૧-૮-૦	૩૫ વિવિધ પુષ્પવાટિકા	૦-૮-૦
૬ કચ્છ ગિરનારની યાત્રા	૧-૮-૦	૩૬ સ્નાત્ર કળાશાદિ પૂજા	૨-૦-૦
૭ કલિંગનું યુદ્ધ	૧-૦-૦	૩૭ પ્રભાવિક પુરુષો ભાગ ૩ જો	૩-૮-૦
૮ ધનાશાલિભદ્રનો રાસ	૧-૮-૦	૩૮ દેવવંદનમાળા	૨-૪-૦
૯ નયપ્રદીપ, નયચક્ર	૧-૦-૦	૩૯ જ્ઞાનસાર (ભગવાનદાસ)	૨-૦-૦
૧૦ ભોજપ્રખંધ ભાષાંતર	૧-૮-૦	૪૦ સમ્યક્ત્વસ્વરૂપ	૦-૧૨-૦
૧૧ શંખેશ્વર પાર્શ્વનાથ	૧-૮-૦	૪૧ સમકિતકૌમુદી	૧-૦-૦
૧૨ હિતશિક્ષાના રાસનું રહસ્ય	૧-૮-૦	૪૨ વિદગ્ધસુખમંડન	૧-૦-૦
૧૩ તાર્ત્ત્વિક લેખસંગ્રહ	૨-૦-૦	૪૩ વિહારવર્ણન	૧-૦-૦
૧૪ કર્પૂરવિજયણ લેખસંગ્રહ		૪૪ પ્રિયંકર નૃપ કથા	૧-૮-૦
૧૫ " " ભા. ૮	૧-૧-૦	૪૫ પદ્માવલી સમુચ્ચય	૧-૦-૦
૧૬ " " ભા. ૯	૧-૮-૦	૪૬ પંચપ્રતિકમણ (પોકેટ)	૧-૮-૦
૧૬ દાનધર્મ, પંચાચાર	૧-૦-૦	૪૭ ધર્મપરીક્ષા	૧-૮-૦
૧૭ શ્રાદ્ધદિનકૃત્ય	૦-૧૨-૦	૪૮ જિનશતક	૦-૧૨-૦
૧૮ હેમચંદ્રાચાર્ય ચરિત્ર	૦-૧૨-૦	૪૯ ભુવનપ્રભા	૧-૦-૦
૧૯ યુરોપનાં સંસ્મરણો		૫૦ કાવ્યકલોલ	૧-૮-૦
(મૌક્તિક) ૧-૮-૦		૫૧ આદિનાથ ચરિત્ર (સ. વાં)	૧-૮-૦
૨૦ ઐતિહાસિક પૂર્વજોની		૫૨ અષ્ટકપ્રકરણ (હરિમદ્સૂરિ)	૦-૧૦-૦
ગૌરવગાથા	૨-૦-૦	૫૩ નવસ્મરણ (શાસ્ત્રી)	૦-૪-૦
૨૧ વિધિયુક્ત પંચ પ્રતિકમણ	૨-૦-૦	૫૪ સીમંધરશોભાતરંગ	૨-૦-૦
૨૨ પંચ પ્રતિકમણ સૂત્ર મૂળ	૧-૪-૦	૫૫ વજ્રસ્વામી આખ્યાન	૦-૬-૦
૨૩ જો પ્રતિકમણ સૂત્ર અર્થવાળું	૧-૧૨-૦	૫૬ વૈરાગ્યશતક-સવિવેચન	૧-૪-૦
૨૪ નવસ્મરણ (ગુજરાતી)	૦-૧૨-૦	૫૭ સ્વાધ્યાયરતનાવલિ	૧-૪-૦
૨૫ જૈનોના મહાન રત્નો	૧-૪-૦	૫૮ છંદુદ્વિત	૨-૦-૦
૨૬ જૈન ઐતિહાસિક રાસમાળા	૧-૦-૦	૫૯ નિહવવાદ	૩-૦-૦
૨૭ તપગચ્છીય પંચ		૬૦ અખાત્રીજનો મહિમા	૦-૧૨-૦
પ્રતિકમણ સૂત્ર	૧-૦-૦	૬૧ નિત્યસ્વાધ્યાયસંદોહ	૩-૦-૦
૨૮ દેવવિનોદ	૧-૦-૦	૬૨ પૂર્વતિથિ રતવનાદિ સમુચ્ચય	૩-૦-૦
૨૯ સિદ્ધાંત સુક્તાવલી	૧-૦-૦	૬૩ વિવિધ પૂજા સંગ્રહ	૩-૮-૦
૩૦ ગુણસ્થાનકમારોહ	૦-૧૨-૦		

સ્વીકાર

શ્રી ચંપકલાલ અમીચંદ ધ્રુવ તરફથી નીચેના બાર પુસ્તકો લાઇબ્રેરી માટે ભેટ મળેલા છે, જેનો સાબાર સ્વીકાર કરવામાં આવે છે.

(૧) શ્રી પાર્શ્વનાથ ચરિત્ર-ભાષાંતર (૨) શ્રી શાન્તિનાથ ચરિત્ર-ભાષાંતર (૩) શ્રી હમયંતી ચરિત્ર-ભાષાંતર (૪) શ્રી સંઘપતિ ચરિત્ર-ભાષાંતર (૫) કાવ્યસુધાકર (૬) લેખસંગ્રહ ભાગ આઠમો (૭) જૈન સપાળનો ઉત્કર્ષ (૮) જૈન મતકા સ્વરૂપ (૯) અંતરની ઊર્મિ (૧૦) નિહ્નવવાદ (૧૧) આદર્શ જૈન સ્ત્રીરતો અને (૧૨) જ્ઞાનપ્રદીપ-ભાગ બીજો.

પૂજ્ય મુનિરાજશ્રી નાનચંદ્રજીસ્વામી તરફથી નીચેના દસ પુસ્તકો લાઇબ્રેરી માટે ભેટ મળેલ છે, જેનો સાબાર સ્વીકાર કરવામાં આવે છે.

(૧) જૈન સિદ્ધાંત પ્રકરણ સંગ્રહ (૨) ભજન પદ્યગુણિકા (૩-૪-૫) સંસ્કૃત કાવ્યાનંદ ભાગ ૧-૨-૩ (૬) સામાયિક સ્વરૂપ (૭) ગરુડાચારપદ્યગુણ (૮) સંસ્કૃત સ્તોત્ર સંગ્રહ (૯) સુભોધકુસુમાવલિ (૧૦) સ્નાત્રપૂજા.

શ્રી દીપચંદ જીવજીલાલ શાહ તરફથી શ્રી અર્જુનદાસ પ્રદક્ષિણા-જૈન લેખસંગ્રહ-સભાની લાઇબ્રેરી માટે ભેટ તરીકે મળેલ છે, જેનો સાબાર સ્વીકાર કરવામાં આવે છે.

જ્ઞાનસાર (બીજી આવૃત્તિ)

ન્યાયવિશારદ ન્યાયાચાર્ય શ્રીમદ્ યશોવિજયજી ઉપાધ્યાયવિરચિત આ અપૂર્વ ગ્રંથ ઘણા વખતથી અપ્રાપ્ય હતો, તે તાજેતરમાં નવીન આવૃત્તિરૂપે પ્રગટ કરવામાં આવેલ છે. ગ્રંથ નામ પ્રમાણે જ્ઞાનામૃતના સારરૂપ છે. ઉપાધ્યાયજીએ પોતાની જ્ઞાનશક્તિના નીચોડરૂપ આ ગ્રંથ રચ્યો છે અને તેથી જ તે સર્વ કોઈની પ્રશંસાને પાત્ર બન્યો છે. અહીં સો લગભગ પૃષ્ઠ હોવા છતાં મૂલ્ય માત્ર રૂપિયા બે, પોસ્ટેજ અલગ.

લખો-શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-લાવનગર.

ખેદકારક સ્વર્ગવાસ

શ્રેષ્ઠ હીરાચંદ રામચંદ ગત મહા વદિ ૧૪ ને સ્વિવારના રાજ અયાનક હાટફેલથી સ્વર્ગસ્થ થયા છે. તેઓની વય ૭૨ વર્ષની હતી. તેઓશ્રી ઉદાર મનના અને સ્વભાવે મિલનસાર હતા. તેઓશ્રીના શ્રેય નિમિત્તે અત્રે મુખ્ય જિનાલયમાં અઠાઇ મહોત્સવ કરવામાં આવ્યો હતો. તેઓ આપણી સભાના ઘણાં વર્ષોથી આજીવન સભ્ય હતા. અમે સ્વર્ગસ્થના આત્માની શાંતિ પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

મુદ્રક: શાહ ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈ-શ્રી મહોદય પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ, દાણાપીઠ-લાવનગર.